

Warszawa, dnia 22 czerwca 2018 r.

Poz. 1201

OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 10 maja 2018 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1523) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2017 r. poz. 568), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089),
- 2) ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 10 maja 2018 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) odnośnika nr 1 oraz art. 302 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa:

- 1) w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającą dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającą dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz. Urz. UE L 157 z 09.06.2006, str. 87, Dz. Urz. UE L 81 z 20.03.2008, str. 53, Dz. Urz. UE L 182 z 29.06.2013, str. 19, Dz. Urz. UE L 158 z 27.05.2014, str. 196 oraz Dz. Urz. UE L 24 z 30.01.2016, str. 14/1);
- 2) w zakresie swojej regulacji uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz. Urz. UE L 182 z 29.06.2013, str. 19, Dz. Urz. UE L 330 z 15.11.14, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 334 z 21.11.14, str. 86);
- 3) służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylającego decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz. Urz. UE L 158 z 27.05.2014, str. 77 oraz Dz. Urz. UE L 170 z 11.06.2014, str. 66).”

„Art. 302. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 55 ust. 1–10, art. 56 ust. 1–9 oraz art. 226, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.”;

- 2) art. 196 ust. 1 i art. 236 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650), które stanowią:

Art. 196. „1. Do postępowań w sprawach przedsiębiorców wszczętych na podstawie przepisów dotychczasowych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1 ust. 1, stosuje się przepisy dotychczasowe.”

„Art. 236. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 184, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.;
- 2) art. 185, który wchodzi w życie z dniem 11 lipca 2019 r.;
- 3) art. 188, który wchodzi w życie z dniem 1 października 2018 r.”.

Marszałek Sejmu: *M. Kuchciński*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 10 maja 2018 r. (poz. 1201)

USTAWA

z dnia 12 czerwca 2015 r.

o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych^{1), 2), 3)}

- ¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wykonuje postanowienia:
- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.);
 - 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.);
 - 3) rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1);
 - 4) rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1);
 - 5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z późn. zm.);
 - 6) rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1);
 - 7) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13, z późn. zm.);
 - 8) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32).
- ²⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631, z późn. zm.).
- ³⁾ Niniejsza ustawa wykonuje następujące decyzje:
- 1) decyzję Komisji z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto (2006/780/WE) (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);
 - 2) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 136, z późn. zm.);
 - 3) decyzję Komisji z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2009/450/WE) (Dz. Urz. UE L 149 z 12.06.2009, str. 69);
 - 4) decyzję Komisji z dnia 22 października 2010 r. dostosowującą w całej Unii liczbę uprawnień, które mają być wydane w ramach systemu unijnego na rok 2013, oraz uchylającą decyzję 2010/384/UE (2010/634/UE) (Dz. Urz. UE L 279 z 23.10.2010, str. 34);
 - 5) decyzję Komisji K (2011) 1983 wersja ostateczna z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (decyzja niepublikowana);
 - 6) decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1, z późn. zm.);
 - 7) decyzję Komisji z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie ogólnounijnej ilości uprawnień, o której mowa w art. 3e ust. 3 lit. a–d dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (2011/389/UE) (Dz. Urz. UE L 173 z 01.07.2011, str. 13);

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

2. System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje emisję gazów cieplarnianych z:

- 1) instalacji;
- 2) operacji lotniczej.

3. Emisja gazów cieplarnianych z instalacji dotyczy:

- 1) dwutlenku węgla (CO₂);
- 2) podtlenku azotu (N₂O);
- 3) perfluorowęglowodorów (PFCs).

4. Emisja gazów cieplarnianych z operacji lotniczej dotyczy dwutlenku węgla (CO₂).

5. Rodzaje działań prowadzonych w instalacjach wraz z wartościami progowymi odniesionymi do zdolności produkcyjnych tych instalacji i gazy cieplarniane przyporządkowane danemu działaniu, stanowiące kryteria uczestnictwa instalacji w systemie, określa załącznik nr 1 do ustawy.

Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do emisji gazów cieplarnianych z:

- 1) instalacji lub jej części stosowanej do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów i procesów technologicznych oraz instalacji wykorzystującej wyłącznie biomasę;
- 2) instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub odpadów komunalnych;
- 3) operacji lotniczej:
 - a) wykonywanej wyłącznie w celu przewozu podczas oficjalnej misji panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządu państwa innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli taki jej charakter został potwierdzony w planie lotu,
 - b) wojskowej, wykonywanej przez wojskowe statki powietrzne, Służby Celno-Skarbowej, Policji, Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, straży miejskiej i innych służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego,
 - c) związanej z działaniami poszukiwawczo-ratowniczymi, przeciwpożarowej i gaśniczej, z pomocą humanitarną lub służb ratowniczych, jeżeli jest ona wykonywana na podstawie zezwolenia właściwego organu,
 - d) wykonywanej zgodnie z przepisami dla lotów z widocznością (lot VFR), określonych w załączniku 2 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. poz. 212, z późn. zm.⁴⁾),
 - e) kończącej się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, i wykonywanej bez międzylądowania,
 - f) szkoleniowej, wykonywanej wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień przez członków personelu lotniczego, jeżeli jest to potwierdzone w planie lotu, pod warunkiem że nie jest ona wykorzystywana do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego,

8) decyzję Komisji z dnia 26 marca 2013 r. określającą roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (2013/162/UE) (Dz. Urz. UE L 90 z 28.03.2013, str. 106);

9) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 377/2013/UE z dnia 24 kwietnia 2013 r. wprowadzającą tymczasowe odstępstwa od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1);

10) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą standardowego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych zgodnie z art. 18 ust. 2 decyzji 2011/278/UE (2013/447/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 23);

11) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27);

12) decyzję Komisji z dnia 27 października 2014 r. ustalającą, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (2014/746/UE) (Dz. Urz. UE L 308 z 29.10.2014, str. 114).

⁴⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1963 r. poz. 137, z 1969 r. poz. 210, z 1976 r. poz. 130, 188 i 227, z 1984 r. poz. 199, z 2000 r. poz. 446, z 2002 r. poz. 527, z 2003 r. poz. 700 oraz z 2012 r. poz. 368 i 370.

- g) wykonywanej wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urządzenia pokładowego lub naziemnego,
- h) wykonywanej przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5700 kg,
- i) wykonywanej w ramach zobowiązań z tytułu wykonywania obowiązków użyteczności publicznej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 293 z 31.10.2008, str. 3) na trasach w regionach najbardziej oddalonych określonych w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE 2012 C/326, str. 47) lub na trasach, których oferowana zdolność przewozowa nie przekracza 30 000 miejsc rocznie,
- j) wykonywanej przez operatora statku powietrznego będącego przewoźnikiem lotniczym w rozumieniu ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 959 i 1089 oraz z 2018 r. poz. 138 i 650), który realizuje:
 - mniej niż 243 operacje lotnicze w każdym z trzech kolejnych czteromiesięcznych okresów w roku kalendarzowym albo
 - operacje lotnicze, z których łączna roczna wielkość emisji wynosi mniej niż 10 000 Mg CO₂.

Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) biomase – rozumie się przez to biomasę, o której mowa w art. 3 pkt 20 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 601/2012”;
- 2) biopaliwie – rozumie się przez to biopaliwo, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 3) biopłynie – rozumie się przez to biopłyn, o którym mowa w art. 3 pkt 21 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 4) emisji – rozumie się przez to gazy cieplarniane wprowadzane do powietrza w wyniku działań człowieka, związanych z eksploatacją instalacji lub z wykonywaną operacją lotniczą;
- 5) gazach cieplarnianych – rozumie się przez to:
 - a) gazy:
 - dwutlenek węgla (CO₂),
 - metan (CH₄),
 - podtlenek azotu (N₂O),
 - fluorowęglowodory (HFCs),
 - perfluorowęglowodory (PFCs),
 - sześćiofluorek siarki (SF₆),
 - b) inne niż wymienione w lit. a gazowe składniki atmosfery zarówno naturalne, jak i antropogeniczne, które pochłaniają i reemitują promieniowanie podczerwone;
- 6) grupie kapitałowej – rozumie się przez to grupę kapitałową, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r. poz. 395, 398 i 650);
- 7) instalacji – rozumie się przez to stacjonarne urządzenie techniczne lub zespół takich urządzeń, w których są prowadzone jedno lub więcej działań określonych w załączniku nr 1 do ustawy oraz wszelkie inne czynności posiadające bezpośredni techniczny związek ze wskazanymi działaniami prowadzonymi w danym miejscu, które powodują emisję lub mają wpływ na jej wielkość;
- 8) instalacji nowej – rozumie się przez to instalację:
 - a) która po raz pierwszy uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po dniu 30 czerwca 2011 r. lub
 - b) w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r.;
- 9) instalacji wytwarzającej energię elektryczną – rozumie się przez to instalację, która po dniu 31 grudnia 2004 r. wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim, i w której nie prowadzi się innych rodzajów działań określonych w załączniku nr 1 do ustawy niż spalanie paliw;

- 10) jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2017 r. poz. 286, 1566 i 1999);
- 11) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 12) okresie rozliczeniowym – rozumie się przez to okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz każdy następujący po nim ośmioletni okres;
- 13) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 14) operatorze statku powietrznego – rozumie się przez to podmiot, który użytkuje statek powietrzny w czasie wykonywania operacji lotniczej lub właściciela statku powietrznego w przypadku gdy podmiot ten nie jest znany lub nie został wskazany przez właściciela statku powietrznego, jeżeli:
 - a) Rzeczpospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu Komisji Europejskiej wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), zwanej dalej „dyrektywą 2003/87/WE” lub
 - b) posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, o której mowa w art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, lub
 - c) posiada certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, o którym mowa w art. 160 ustawy określonej w lit. b, lub
 - d) posiada upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a ustawy określonej w lit. b, lub
 - e) posiada zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych na wykonywanie przewozów lotniczych do lub z Rzeczypospolitej Polskiej wydane na podstawie art. 193 ustawy określonej w lit. b, lub
 - f) jest użytkownikiem statku powietrznego w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy określonej w lit. b;
- 15) podinstalacji – rozumie się przez to oznaczoną część instalacji wraz z produktami i odpowiadającą im emisją albo oznaczoną część instalacji oraz odpowiadającą jej emisję albo poziom emisji; wyodrębnia się podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności dla produktów albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie, albo podinstalację wytwarzającą emisję procesową, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ust. 5;
- 16) prowadzącym instalację – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, która posiada tytuł prawny do władania instalacją w celu jej eksploatacji;
- 17) rejestrze Unii – rozumie się przez to rejestr Unii, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 389/2013”;
- 18) spalaniu – rozumie się przez to każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii cieplnej, elektrycznej lub mechanicznej, oraz wszelkie inne bezpośrednio z tym związane czynności, w tym przemywanie gazów odlotowych;
- 19) statku powietrznym – rozumie się przez to statek powietrzny w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze;
- 20) tonokilometrze – rozumie się przez to 1 Mg ładunku handlowego, stanowiącego łączną masę towarów, przesyłek pocztowych i pasażerów, przewiezionego na odległość 1 km;
- 21) tytule prawnym – rozumie się przez to tytuł prawny, o którym mowa w art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799);

- 22) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO₂) utworzone w ramach systemu, które służy do rozliczenia wielkości emisji w ramach tego systemu, i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;
- 23) weryfikatorze – rozumie się przez to:
- osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, o której mowa w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012”,
 - osobę fizyczną, która uzyskała akredytację w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w lit. a
– która przeprowadza weryfikację zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w lit. a, lub zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 7;
- 24) zakładzie – rozumie się przez to zakład, o którym mowa w art. 3 pkt 48 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 25) zezwoleniu – rozumie się przez to decyzję zezwalającą na emisję gazów cieplarnianych z instalacji i określającą obowiązki prowadzącego instalację w zakresie monitorowania.

Art. 4. Minister właściwy do spraw środowiska:

- jest organem właściwym do wykonywania zadań wynikających z:
 - rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1031/2010”,
 - rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012,
 - rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012,
 - rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013
– chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej;
- pełni funkcję punktu kontaktowego w rozumieniu art. 69 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012;
- prowadzi koordynację, o której mowa w art. 10 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

Art. 5. 1. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska, zwane dalej „organami Inspekcji”, wykonują zadania dotyczące kontroli przestrzegania przepisów w zakresie emisji objętych systemem i szacowania wielkości tych emisji z uwzględnieniem przepisów ustawy, z tym że:

- wojewódzki inspektor ochrony środowiska jest właściwy ze względu na:
 - miejsce wprowadzania do środowiska gazów cieplarnianych objętych systemem określone w pozwoleniu, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska – w sprawach wykonywania zadań związanych z emisją z instalacji,
 - siedzibę lub miejsce zamieszkania operatora statku powietrznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w sprawach wykonywania zadań związanych z emisją z operacji lotniczych;
- Główny Inspektor Ochrony Środowiska wykonuje zadania związane z emisją z operacji lotniczych – w przypadku operatorów statków powietrznych niemających siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Polskie Centrum Akredytacji działające na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650) jest krajową jednostką akredytującą, w rozumieniu art. 54 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012, i wykonuje zadania tej jednostki określone w tym rozporządzeniu.

Art. 6. Minister właściwy do spraw środowiska w sprawach rozstrzyganych na podstawie ustawy jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650), w stosunku do:

- 1) marszałka województwa;
- 2) starosty;
- 3) regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

Art. 7. Systemem administruje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”.

Rozdział 2

Zarządzanie rachunkami w rejestrze Unii

Art. 8. 1. Rejestr Unii działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013.

2. Krajowy ośrodek pełni obowiązki krajowego administratora w rozumieniu art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 i zarządza zbiorem rachunków w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Prowadzący instalację jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

4. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora statków powietrznych, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

5. Krajowy ośrodek otwiera w rejestrze Unii rachunki, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013, i zarządza nimi na zasadach określonych w tym rozporządzeniu i ustawie.

6. Uprawnienia do emisji utrzymywane na krajowych rachunkach posiadania stanowią własność Skarbu Państwa.

7. Krajowy ośrodek wykonuje prawomocne orzeczenia sądów lub innych uprawnionych organów i ostateczne decyzje, których przedmiotem jest rozporządzanie uprawnieniami do emisji utrzymywanymi na rachunkach w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej lub ograniczenie prawa posiadacza rachunku do rozporządzania tymi uprawnieniami.

8. Krajowy ośrodek informuje posiadacza rachunku o wykonaniu orzeczenia lub decyzji, o których mowa w ust. 7, oraz wskazuje organ, który je wydał.

Art. 9. 1. Wniosek o otwarcie rachunku w rejestrze Unii odpowiada wymaganiom określonym w art. 15–20 oraz w art. 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

2. Wniosek o otwarcie osobistego rachunku posiadania lub rachunku obrotowego w rejestrze Unii może złożyć:

- 1)⁵⁾ osoba fizyczna posiadająca miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wpisana do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647),
- 2) osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego, o którym mowa w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 700, 1089 i 1133 oraz z 2018 r. poz. 398 i 650)

– będąca podatnikiem podatku od towarów i usług zarejestrowanym jako podatnik zgodnie z art. 96 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 86 i 650) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Przynajmniej jedna osoba wskazana we wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii jako upoważniony przedstawiciel, o którym mowa w art. 23 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, jest obowiązana posiadać miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 165 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. poz. 650), która weszła w życie z dniem 30 kwietnia 2018 r.

4. Do wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii, oprócz dokumentów i informacji określonych w załącznikach III–VIII do rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, dołącza się:

- 1) oświadczenie, że:
 - a) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec osoby fizycznej – w przypadku gdy wniosek dotyczy osoby fizycznej,
 - b) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec żadnej osoby fizycznej pełniącej funkcję członka zarządu lub innego organu zarządzającego wnioskodawcy, powołanej do pełnienia tej funkcji, zgodnie z postanowieniami umowy spółki, statutu lub innymi obowiązującymi jednostkę przepisami prawa – w przypadku gdy wniosek dotyczy osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną,
 - c) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 24 ust. 5 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec osób fizycznych wyznaczonych jako upoważniony przedstawiciel lub dodatkowo upoważniony przedstawiciel, o których mowa w art. 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013;
- 2) dowód wniesienia opłaty za otwarcie rachunku.

5. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20, 305 i 663)”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

6. Wniosek o otwarcie i zamknięcie rachunku w rejestrze Unii składa się w postaci papierowej na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka z zachowaniem wymagań, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio do wniosków o aktualizację danych dotyczących rachunku w rejestrze Unii.

Art. 10. 1. Krajowy ośrodek informuje niezwłocznie, pismem w postaci elektronicznej opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo pismem w postaci papierowej, podmiot ubiegający się o otwarcie rachunku w rejestrze Unii albo posiadacza rachunku w tym rejestrze o:

- 1) odmowie dokonania czynności przez Krajowy ośrodek w zakresie otwierania rachunku, aktualizacji danych dotyczących rachunku, zamykania rachunku w rejestrze Unii oraz zatwierdzania upoważnionego przedstawiciela i dodatkowego upoważnionego przedstawiciela, o których mowa w art. 22 ust. 2, art. 24 ust. 5, art. 25 ust. 3 oraz art. 28 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013;
- 2) zawieszeniu dostępu upoważnionego przedstawiciela lub dodatkowego upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów, do których upoważniony przedstawiciel miałby w przeciwnym przypadku dostęp, o którym mowa w art. 34 ust. 1–4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:

- 1) oznaczenie podmiotu ubiegającego się o dokonanie czynności w rejestrze Unii;
- 2) określenie rodzaju czynności, której dokonania odmówiono, ze wskazaniem jej podstawy prawnej, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 389/2013;
- 3) uzasadnienie odmowy dokonania czynności, o której mowa w ust. 1 pkt 1;
- 4) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od odmowy dokonania czynności przez Krajowy ośrodek, zgodnie z art. 22 ust. 3, art. 24 ust. 6 oraz art. 25 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

3. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera:

- 1) oznaczenie posiadacza rachunku w rejestrze Unii, którego dotyczy zawieszenie dostępu;
- 2) uzasadnienie zawieszenia dostępu;
- 3) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od zawieszenia dostępu, o którym mowa w art. 34 ust. 1 i 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, zgodnie z art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia.

4. Sprzeciw wraz z uzasadnieniem wnosi się za pośrednictwem Krajowego ośrodka do ministra właściwego do spraw środowiska, w terminie 30 dni od dnia doręczenia informacji.

5. Termin do wniesienia sprzeciwu podlega przywróceniu, jeżeli podmiot ubiegający się o otwarcie rachunku w rejestrze Unii albo posiadacz rachunku w tym rejestrze uprawdopodobni, że uchybienie terminowi nastąpiło bez jego winy.

6. W przypadku gdy Krajowy ośrodek uzna sprzeciw w całości za uzasadniony, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, podejmuje czynność, której dokonania odmówił, albo przywraca dostęp upoważnionego przedstawiciela lub dodatkowego upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów z tego rachunku.

7. W przypadku gdy Krajowy ośrodek nie uzna sprzeciwu w całości za uzasadniony, w terminie określonym w ust. 6, przekazuje sprzeciw do ministra właściwego do spraw środowiska.

8. Minister właściwy do spraw środowiska w terminie 30 dni od dnia otrzymania sprzeciwu wydaje decyzję o uwzględnieniu sprzeciwu w całości lub w części i nakazuje Krajowemu ośrodkowi dokonanie danej czynności albo przywrócenie dostępu albo wydaje decyzję o odmowie uwzględnienia sprzeciwu.

9. Kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.

10. Krajowy ośrodek wykonuje decyzję o uwzględnieniu sprzeciwu w całości lub w części, w terminie 7 dni od dnia jej otrzymania.

Art. 11. 1. Krajowy ośrodek informuje Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej „Narodowym Funduszem”, o otwarciu oraz zamknięciu rachunku w rejestrze Unii w terminie 30 dni odpowiednio od dnia jego otwarcia albo zamknięcia.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu, któremu odpowiednio otwarto albo zamknięto rachunek w rejestrze Unii, oraz jego adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) numer rachunku w rejestrze Unii, który odpowiednio otwarto albo zamknięto;
- 3) dzień odpowiednio otwarcia albo zamknięcia rachunku w rejestrze Unii.

Art. 12. 1. Krajowy ośrodek określa w regulaminie szczegółowe warunki techniczne otwierania rachunków w rejestrze Unii, zarządzania nimi oraz ich zamykania.

2. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, jest udostępniany na stronie internetowej Krajowego ośrodka.

Art. 13. 1. Za otwarcie rachunku w rejestrze Unii wnosi się opłatę w wysokości 2000 zł.

2. Posiadacz rachunku w rejestrze Unii wnosi, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, opłatę roczną w wysokości 500 zł, wskazując w tytule przelewu bankowego numer rachunku w rejestrze Unii, którego dotyczy wnoszona opłata.

3. Nie wnosi się opłaty za otwarcie rachunku i opłaty rocznej w przypadku krajowego rachunku posiadania.

4. Opłatę za otwarcie rachunku i opłatę roczną wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu. Opłaty stanowią przychód Narodowego Funduszu.

5. Opłaty rocznej nie wnosi się za rok, w którym wniesiono opłatę za otwarcie rachunku.

Art. 14. 1. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi, w terminie do dnia 14 kwietnia każdego roku, informację o wniesieniu opłaty rocznej zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę posiadacza rachunku oraz jego adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) numer rachunku w rejestrze Unii;
- 3) wysokość wniesionej opłaty;
- 4) datę wpływu opłaty na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.

2. W przypadku niewniesienia opłaty rocznej stosuje się przepis art. 34 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Przywrócenie dostępu do rachunku w rejestrze Unii następuje niezwłocznie po przekazaniu Krajowemu ośrodkowi dowodu wniesienia tej opłaty.

Rozdział 3

Rozporządzenie uprawnieniami do emisji utrzymywanymi na rachunkach w rejestrze Unii i przenoszenie tych uprawnień

Art. 15. 1. Uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać, chyba że przepisy ustawy lub przepisy Unii Europejskiej dotyczące handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych stanowią inaczej.

2. Czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi, które posiadają rachunek w rejestrze Unii.

Art. 16. 1. Uprawnienia do emisji są ważne w okresie rozliczeniowym, na który zostały przydzielone.

2. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu.

3. Uprawnienia do emisji znajdujące się na rachunku w rejestrze Unii, z wyłączeniem krajowego rachunku posiadania, niewykorzystane w danym okresie rozliczeniowym są zastępowane równoważną liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym.

Rozdział 4

Ogólne zasady przydzielania instalacjom uprawnień do emisji

Art. 17. 1. Uprawnienia do emisji przydzielane instalacjom na podstawie przepisów rozdziałów 5, 6, 10 i 11 są uprawnieniami do emisji ogólnych w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

2. Uprawnienia do emisji są przydzielane instalacjom na poszczególne lata okresu rozliczeniowego na zasadach określonych w ustawie.

3. Wykaz instalacji i liczba uprawnień do emisji przydzielonych na dany rok dla każdej z tych instalacji są ustalane w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 i art. 29 ust. 1 oraz stosownie do informacji, o których mowa w art. 26 ust. 4, art. 41 ust. 2, art. 70 ust. 12, art. 71 ust. 11 i art. 73 ust. 10.

4. O ile przepis szczególnie nie stanowi inaczej, uprawnienia do emisji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii nie wcześniej niż od dnia 1 lutego i nie później niż do dnia 28 lutego każdego roku. Uprawnienia do emisji wydaje się w liczbie, jaka została przydzielona instalacji na dany rok na podstawie:

- 1) przepisów wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 73 ust. 10, oraz
- 2) przepisów wydanych na podstawie art. 29 ust. 1 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 41 ust. 2.

5. Krajowy ośrodek przekazuje marszałkowi województwa informację o liczbie uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora albo na rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii w terminie 14 dni od dnia ich wydania.

6. Informacja, o której mowa w ust. 5, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego;
- 2) w przypadku instalacji – jej oznaczenie;
- 3) liczbę wydanych uprawnień do emisji ze wskazaniem roku, na który zostały wydane;
- 4) datę wydania uprawnień do emisji.

Art. 18. 1. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie większej niż ustalona w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 73 ust. 10, zwane dalej „nadmiarowo wydanymi uprawnieniami do emisji”, podlegają zwrotowi.

2. Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem o zwrot nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji do prowadzącego instalację. Prowadzący instalację zwraca nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

3. Jeżeli prowadzący instalację nie zwróci nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji w terminie, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o prowadzącym instalację, który nie dopełnił obowiązku zwrotu.

4. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację, jego adres miejsca zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) liczbę nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji.

5. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji, określając kwotę podlegającą zwrotowi oraz termin jej uiszczenia.

6. Przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi przyjmuje się jednostkową cenę uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdach ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania decyzji, w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

Art. 19. 1. Do kwoty, o której mowa w art. 18 ust. 5, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, 650, 723 i 771).

2. Kwota, o której mowa w art. 18 ust. 5, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201, 1475, 1954 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 138 i 398).

3. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w art. 18 ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 5

Przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej

Art. 20. 1. Uprawnienia do emisji dla instalacji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej są przydzielane na podstawie wniosku o przydział uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, jest składany do Krajowego ośrodka na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych.

Art. 21. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 20 ust. 1, zawiera informacje o instalacji, w szczególności dotyczące:

- 1) przynależności instalacji do sektora lub podsektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE;
- 2) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji;
- 3) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej dla każdej podinstalacji;
- 4) historycznego poziomu działalności w instalacji;
- 5) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji.

2. Początkowa zainstalowana zdolność produkcyjna, o której mowa w ust. 1 pkt 3, oznacza średnią z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w podinstalacji w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. albo w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. – jeżeli instalacja w pierwszym okresie nie działała albo działała krócej niż dwa miesiące, przyjmując, że podinstalacja działała przy tym obciążeniu 720 godzin na miesiąc przez 12 miesięcy w roku.

3. Historyczny poziom działalności w instalacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, określa się dla okresu odniesienia od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. albo dla okresu odniesienia od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., jeżeli poziom działalności w drugim okresie odniesienia jest wyższy.

4. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji dla instalacji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji dla podinstalacji obliczonych zgodnie z art. 22 ust. 2.

5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dotyczące wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i art. 68 ust. 2 pkt 1 oraz w art. 71 ust. 3 pkt 1,
- 2) zakres i sposób gromadzenia danych do określania początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, art. 68 ust. 2 pkt 2, i zainstalowanej zdolności produkcyjnej, o której mowa w art. 71 ust. 3 pkt 2, w instalacji i podinstalacji w celu określenia okresów odniesienia będących podstawą do wyliczania przydziału uprawnień do emisji,

- 3) sposób określania historycznego poziomu działalności, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, oraz poziomów działalności, o których mowa w art. 68 ust. 2 pkt 3 i art. 71 ust. 3 pkt 3,
- 4) sposób obliczania wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji

– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia jednolitych wymagań dotyczących gromadzenia i weryfikacji danych wykorzystywanych na potrzeby przydziału uprawnień do emisji.

6. Informacje o instalacji, o których mowa w ust. 1, podlegają weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 7. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół.

7. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie weryfikacji informacji przekazanych przez prowadzącego instalację, mając na uwadze konieczność zagwarantowania, że przydział uprawnień do emisji następuje na podstawie rzetelnych i wiarygodnych danych.

8. Koszty weryfikacji informacji o instalacji ponosi prowadzący instalację.

9. Prowadzący instalację składa wniosek, o którym mowa w art. 20 ust. 1, nie później niż na 17 miesięcy przed dniem rozpoczęcia okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

10. Do wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 1, dołącza się:

- 1) raport o metodyce zbierania danych przekazanych we wniosku;
- 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji informacji o instalacji, o których mowa w ust. 1;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

11. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1–3, 10, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 5 oraz wymogu określonego w art. 20 ust. 2, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Do wniosku składanego w postaci elektronicznej dołącza się elektroniczne kopie dokumentów.

Art. 22. 1. Krajowy ośrodek sprawdza zweryfikowane informacje o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 6, w zakresie kompletności danych oraz zgodności i poprawności przeprowadzonych obliczeń zgodnie z przepisami ustawy i przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przydziału uprawnień do emisji.

2. Na podstawie zweryfikowanych informacji o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 6, oraz po dokonaniu sprawdzenia, oblicza się dla każdego roku okresu rozliczeniowego dla każdej instalacji, z podziałem na podinstalacje, wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5 pkt 4.

Art. 23. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje wykaz instalacji wraz z obliczoną wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z art. 21 ust. 4.

2. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw środowiska zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w opracowywaniu wykazu, o którym mowa w ust. 1, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, 1566 i 1999 oraz z 2018 r. poz. 810).

4. Minister właściwy do spraw środowiska przedstawia wykaz, o którym mowa w ust. 1, do akceptacji Radzie Ministrów.

5. Jeżeli Rada Ministrów zaakceptuje wykaz, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje go Komisji Europejskiej.

Art. 24. 1. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w części, minister właściwy do spraw środowiska, kierując się koniecznością realizacji obowiązku wykonania decyzji Komisji dotyczącej wykazu, sporządza poprawiony w zakresie wskazanym w decyzji Komisji wykaz. Do opracowania poprawionego wykazu przepisy art. 21–23 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w całości, minister właściwy do spraw środowiska sporządza nowy wykaz. Do opracowania nowego wykazu stosuje się przepisy art. 21–23.

Art. 25. 1. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wykaz, o którym mowa w art. 23 ust. 5 albo w art. 24 ust. 1 albo 2, Krajowy ośrodek oblicza całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, która ma być przydzielona instalacji znajdującej się w wykazie.

2. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji określonej dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1, i międzysektorowego współczynnika korygującego określonego w decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27).

3. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, w przypadku instalacji wytwarzającej energię elektryczną, której przydziela się uprawnienia do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej, stanowi wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji określoną dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1, dostosowaną na każdy rok okresu rozliczeniowego za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 10 ust. 9 akapit drugi decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „decyzją Komisji nr 2011/278/UE”.

4. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wykaz instalacji wraz z całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji przydzieloną każdej z tych instalacji na okres rozliczeniowy, obliczoną zgodnie z ust. 2 i 3, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej, a także powszechnym charakterem tego wykazu.

Art. 26. 1. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji przydzielona dla danej instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 podlega dostosowaniu do zmian w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Prowadzący instalację w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wprowadzających zmiany w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji przedkłada do Krajowego ośrodka informację o instalacji, o której mowa w art. 21 ust. 1.

3. Przepisy art. 21–24 oraz art. 25 ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

4. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji dostosowaną do zmian w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji.

Rozdział 6

Przydział uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym 2013–2020 dla instalacji wytwarzających energię elektryczną

Art. 27. 1. W okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, które były eksploatowane najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., lub instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, w przypadku których proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w tym dniu, mogą być przydzielone uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

2. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, w którym zostały podjęte prace przygotowawcze związane z tym procesem.

3. Uprawnienia do emisji przydzielone instalacji wytwarzającej energię elektryczną, w przypadku której proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., mogą zostać wydane tej instalacji od roku, w którym rozpoczęto eksploatację tej instalacji.

4. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, w przypadku której proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska i Krajowemu ośrodkowi informację o oddaniu instalacji do użytkowania, w terminie 14 dni od dnia oddania tej instalacji do użytkowania.

Art. 28. 1. Wartość uprawnień do emisji wydanych instalacjom wytwarzającym energię elektryczną na zasadach określonych w niniejszym rozdziale stanowi wartość pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanej dalej „pomocą publiczną”.

2. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, któremu wydano uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, jest beneficjentem pomocy publicznej.

Art. 29. 1. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną, o których mowa w art. 27 ust. 1, wraz z liczbą uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia danej instalacji na każdy rok okresu rozliczeniowego 2013–2020, kierując się decyzją Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2012 r. C(2012) 4609 final. dotyczącą wniosku zgłoszonego przez Polskę na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na modernizację wytwarzania energii elektrycznej oraz decyzją Komisji Europejskiej z dnia 22 stycznia 2014 r. C(2013) 6648 final. – Odstępstwo na podstawie art. 10c dyrektywy 2003/87/WE w sprawie handlu emisjami – bezpłatne uprawnienia dla wytwórców energii elektrycznej, w których Komisja Europejska zaakceptowała złożony przez Rzeczpospolitą Polską wniosek dotyczący przydziału uprawnień do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w okresie rozliczeniowym 2013–2020, a także powszechnym charakterem tego wykazu.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera listę instalacji wytwarzających energię elektryczną, które kwalifikują się do przydziału uprawnień do emisji, wraz z liczbą uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia danej instalacji na każdy rok okresu rozliczeniowego 2013–2020, ustaloną przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw energii, zgodnie z decyzją Komisji nr K (2011) 1983 z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE oraz z uwzględnieniem wytycznych zawartych w Komunikacie Komisji – Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (2011/C 99/03) (Dz. Urz. UE C 99 z 31.03.2011, str. 9), zwanym dalej „Komunikatem Komisji nr 2011/C 99/03”, na podstawie:

- 1) zweryfikowanych emisji w latach 2005–2007 lub
- 2) wskaźnika wydajności ex ante.

Art. 30. 1. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” krajowy plan inwestycyjny sporządzony przez ministra właściwego do spraw energii na podstawie informacji przekazanych przez podmioty realizujące zadania inwestycyjne z uwzględnieniem potrzeby modernizacji i poprawy infrastruktury, wspierania czystych technologii, a także dywersyfikacji struktury energetycznej i źródeł dostaw, zatwierdzony przez Komisję Europejską w decyzjach, o których mowa w art. 29 ust. 1, niezwłocznie po jego zatwierdzeniu przez Komisję Europejską, uwzględniając poufność informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2018 r. poz. 419).

2. Krajowy plan inwestycyjny, o którym mowa w ust. 1, zawiera wykaz zadań inwestycyjnych, z określeniem dla każdego zadania inwestycyjnego w szczególności:

- 1) podmiotów podejmujących poszczególne zadania inwestycyjne;
- 2) okresu realizacji poszczególnych zadań inwestycyjnych oraz przewidywanych terminów zakończenia realizacji tych zadań inwestycyjnych;
- 3) kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia w poszczególnych latach;
- 4) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia na dostosowanie instalacji do przepisów w zakresie emisji przemysłowych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł, stanowiących pomoc publiczną;
- 5) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia na dostosowanie do przepisów w zakresie odnawialnych źródeł energii, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną;
- 6) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do sfinansowania ze środków krajowych i Unii Europejskiej, które stanowią pomoc publiczną.

Art. 31. 1. Podmiotem realizującym zadanie inwestycyjne może być prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, lub operator systemu dystrybucyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, 650, 685 i 771), lub spółka celowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, operator systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu tej ustawy.

2. W przypadku zadania inwestycyjnego realizowanego przez grupę kapitałową wyznacza się podmiot odpowiedzialny za realizację obowiązków sprawozdawczych wynikających z ustawy.

3. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, który w związku z realizacją tego zadania ponosi koszty inwestycyjne w celu ich zbilansowania z wartością uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji wytwarzającej energię elektryczną, podlega obowiązkowi wynikającym z przepisów ustawy.

Art. 32. 1. Zadania inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym są realizowane zgodnie z zatwierdzonymi wskaźnikami zgodności.

2. Przez wskaźniki zgodności rozumie się parametry służące wykazaniu, że zadanie inwestycyjne jest realizowane zgodnie z zasadami określonymi w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03.

3. Wskaźniki zgodności określa załącznik nr 2 do ustawy.

4. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym składa do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż w terminie 3 miesięcy przed dniem rozpoczęcia realizacji zadania inwestycyjnego, wniosek o zatwierdzenie odpowiedniego dla realizacji danego zadania inwestycyjnego wskaźnika lub wskaźników zgodności.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera w szczególności:

- 1) charakterystykę zadania inwestycyjnego;
- 2) proponowany wskaźnik lub wskaźniki zgodności oraz ich wartość:
 - a) przed rozpoczęciem realizacji zadania,
 - b) po zakończeniu realizacji zadania.

6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w ust. 4, w celu wydania opinii na temat prawidłowości doboru wskaźnika lub wskaźników zgodności proponowanych w tym wniosku. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska opinię w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku. Przy zasięganiu opinii przepisu art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

7. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, sporządza się w postaci papierowej albo elektronicznej, za pomocą formularza, według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 6 pkt 1. Wniosek w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

8. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji:

- 1) zatwierdza proponowany we wniosku wskaźnik lub wskaźniki zgodności dla danego zadania inwestycyjnego lub
- 2) odmawia zatwierdzenia proponowanego wskaźnika lub wskaźników zgodności – w przypadku gdy wskaźnik lub wskaźniki zgodności nie zostały dobrane prawidłowo dla realizacji danego zadania inwestycyjnego.

9. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska poświadczenie osiągnięcia zatwierzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności, w terminie 3 miesięcy od dnia sporządzenia tego poświadczenia, chyba że poświadczenie to sporządza minister właściwy do spraw środowiska.

10. Poświadczenie osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności sporządza:

- 1) minister właściwy do spraw środowiska w zakresie:
 - a) sieci przesyłowych i dystrybucyjnych elektroenergetycznych,
 - b) sieci przesyłowych gazowych,
 - c) sieci ciepłowniczych– w formie zaświadczenia;
- 2) weryfikator w zakresie emisyjności lub redukcji emisyjności produktu oraz w zakresie zastosowanego paliwa – w formie opinii.

11. Poświadczenie osiągnięcia zatwierzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności sporządza się niezwłocznie po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego.

12. Poświadczenie osiągnięcia zatwierzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności w zakresie emisyjności lub redukcji emisyjności produktu oraz w zakresie zastosowanego paliwa sporządza się uwzględniając dane z 12 miesięcy licząc od dnia zakończenia realizacji zadania inwestycyjnego, niezwłocznie po upływie tego okresu.

13. Koszty sporządzenia poświadczenia osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności ponosi podmiot realizujący zadanie inwestycyjne.

Art. 33. 1. Realizacja zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym, stanowiących roboty budowlane w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332 i 1529 oraz z 2018 r. poz. 12, 317, 352 i 650) podlega kontroli przez organy nadzoru budowlanego.

2. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne składa wniosek o przeprowadzenie kontroli, o której mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz w okresie sprawozdawczym.

3. Kontrola, o której mowa w ust. 1, obejmuje sprawdzenie zgodności wykonywanych robót budowlanych z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i jest prowadzona na zasadach określonych w przepisach tej ustawy.

Art. 34. 1. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, w terminie do dnia 30 września każdego roku, przedkłada Krajowemu ośrodkowi sprawozdanie rzeczowo-finansowe z realizacji zadania inwestycyjnego za okres sprawozdawczy, zwane dalej „sprawozdaniem rzeczowo-finansowym”, wraz z opinią biegłego rewidenta, o której mowa w art. 36 ust. 2.

2. Sprawozdania rzeczowo-finansowego nie składa się, jeżeli w okresie sprawozdawczym nie poniesiono żadnych kosztów inwestycyjnych. W takim przypadku podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przedkłada Krajowemu ośrodkowi odpowiednią informację w terminie, o którym mowa w ust. 1. Informacja zawiera również szczegółowe dane o wykorzystaniu nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3. Informację składa się na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 6 pkt 4.

3. Jeżeli przyczyną nieponiesienia kosztów inwestycyjnych jest wstrzymanie realizacji zadania inwestycyjnego, podmiot realizujący to zadanie informuje ministra właściwego do spraw środowiska o przyczynach wstrzymania oraz planowanym terminie wznowienia realizacji zadania inwestycyjnego w terminie, o którym mowa w ust. 1.

4. Jeżeli w okresie sprawozdawczym podmiot realizujący zadanie inwestycyjne nie poniósł żadnych kosztów inwestycyjnych i nie wykorzystano nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3, wydanie uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia na kolejny rok okresu rozliczeniowego zawieszają się, nie dłużej jednak niż na 4 lata okresu rozliczeniowego.

5. Niezłożenie sprawozdania rzeczowo-finansowego za pięć kolejnych okresów sprawozdawczych jest równoznaczne z zaprzestaniem realizacji zadania inwestycyjnego. Równowartość wydanych uprawnień do emisji w związku z realizacją zadania inwestycyjnego podlega zwrotowi.

6. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji określając kwotę podlegającą zwrotowi wraz z terminem jej zwrotu.

7. Uprawnienia, których wydanie uległo zawieszeniu, podlegają wydaniu, jeżeli podmiot realizujący zadanie inwestycyjne złoży sprawozdanie rzeczowo-finansowe wykazujące poniesienie kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, przepisy art. 39 ust. 3–7 stosuje się odpowiednio.

9. Krajowy ośrodek sprawdza czy zweryfikowane sprawozdanie rzeczowo-finansowe, o którym mowa w ust. 1, nie zawiera braków lub uchybień. W przypadku stwierdzenia braków lub uchybień Krajowy ośrodek wyznacza termin na ich usunięcie.

10. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie do dnia 30 listopada każdego roku:

- 1) sprawdzone zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe;
- 2) listę podmiotów, które realizują zadania inwestycyjne, i które w terminie nie przedłożyły zweryfikowanego sprawozdania rzeczowo-finansowego;
- 3) listę podmiotów, które złożyły zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe i wobec których nie minął termin na usunięcie braków lub uchybień, o których mowa w ust. 9.

11. Krajowy ośrodek, niezwłocznie po upływie terminu, o którym mowa w ust. 9, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe zawierające braki lub uchybienia, których nie usunięto w terminie, o którym mowa w ust. 9.

12. Jeżeli braki lub uchybienia w zweryfikowanym sprawozdaniu rzeczowo-finansowym nie zostały usunięte w terminie, o którym mowa w ust. 9, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o odmowie wydania uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, na dany rok okresu rozliczeniowego. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

13. Jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, wykaze, że nieusunięcie braków lub uchybień w terminie, o którym mowa w ust. 9, nastąpiło wskutek zdarzeń lub okoliczności, którym podmiot ten nie mógł zapobiec, i jednocześnie usunie te braki lub uchybienia, minister właściwy do spraw środowiska umarza postępowanie, o którym mowa w ust. 12.

14. Okresem sprawozdawczym jest okres rozpoczynający się z dniem 1 lipca i kończący się dnia 30 czerwca następnego roku.

15. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe sporządza się w postaci papierowej i w postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nim danych na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 6 pkt 2.

16. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe zawiera w szczególności:

- 1) charakterystykę zadania inwestycyjnego z podaniem zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności, o których mowa w art. 32 ust. 8;
- 2) harmonogram rzeczowo-finansowy realizacji zadania inwestycyjnego;
- 3) zestawienie planowanych źródeł finansowania zadania inwestycyjnego, w tym źródeł finansowania ze środków krajowych i Unii Europejskiej, stanowiących pomoc publiczną;
- 4) zestawienie rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego zrealizowanych w okresie sprawozdawczym;
- 5) zestawienie poniesionych kosztów inwestycyjnych netto, tj. kosztów pomniejszonych o wartość podatku od towarów i usług, przed potrąceniem innych podatków i opłat, z wyszczególnieniem kosztów:
 - a) związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną,
 - b) związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną,
 - c) sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną;
- 6) informacje o wykorzystaniu nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3;
- 7) zestawienie protokołów z kontroli realizacji zadania inwestycyjnego przeprowadzonych przez organy nadzoru budowlanego w okresie sprawozdawczym, z uwzględnieniem uwag i zastrzeżeń organów przeprowadzających kontrolę oraz sposobu realizacji zaleceń pokontrolnych;
- 8) wartość kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację zadania inwestycyjnego kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji;
- 9) wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną, którym zostaną wydane uprawnienia do emisji w związku z poniesieniem kosztów inwestycyjnych na realizację danego zadania, wraz z liczbą uprawnień do emisji dla poszczególnych instalacji.

17. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przechowuje dokumentację związaną z realizacją tego zadania przez okres 10 lat od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii oraz udostępnia tę dokumentację na wezwanie ministra właściwego do spraw środowiska.

18. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne dokonuje aktualizacji harmonogramu rzeczowo-finansowego, w przypadku zmian w realizacji tego zadania, które będą miały wpływ na termin zakończenia jego realizacji.

Art. 35. 1. Koszty inwestycyjne poniesione na realizację zadań inwestycyjnych związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, mogą zostać wykorzystane do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji po przekroczeniu przez Rzeczpospolitą Polską 15% krajowego celu ogólnego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto. Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto ustala się na podstawie wyników badań statystycznych statystyki publicznej gromadzonych zgodnie z przepisami wydawanymi na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1068, z 2017 r. poz. 60 oraz z 2018 r. poz. 650).

2. Koszty inwestycyjne wyraża się w złotych w cenach z 2010 r. z uwzględnieniem wskaźników cen nakładów inwestycyjnych ustalanych na koniec roku poprzedzającego koniec okresu sprawozdawczego na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłaszanego na podstawie art. 15 ust. 5b ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2343, z późn. zm.⁶⁾).

3. Koszty inwestycyjne ponoszone w walutach obcych podlegają przeliczeniu na złote zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2175, 2201 i 2369 oraz z 2018 r. poz. 317, 398, 650 i 685.

Art. 36. 1.⁷⁾ Sprawozdanie rzeczowo-finansowe jest weryfikowane przez biegłego rewidenta, o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2018 r. poz. 398).

2. Biegły rewident w ramach weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego sporządza opinię, w której poświadcza wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, z uwzględnieniem realizacji rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego.

3. Kosztami inwestycyjnymi kwalifikowanymi do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji są koszty inwestycyjne netto poniesione na realizację zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym pomniejszone o wartość kosztów finansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, a także o wartość finansowanych z innych źródeł kosztów poniesionych w związku ze spełnianiem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych oraz przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 1. Przez koszty inwestycyjne netto należy rozumieć koszty pomniejszone o wartość podatku od towarów i usług, ale przed potrąceniem innych podatków i opłat.

4. Opinia biegłego rewidenta sporządzona w języku polskim jest składana wraz z tłumaczeniem tej opinii przez tłumacza przysięgłego na język angielski. Opinię biegłego rewidenta sporządza się na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 pkt 3.

5. Koszty weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego oraz koszty tłumaczenia opinii biegłego rewidenta przez tłumacza przysięgłego ponosi podmiot realizujący zadanie inwestycyjne.

6. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, wzór:

- 1) formularza wniosku o zatwierdzenie odpowiedniego dla realizacji danego zadania inwestycyjnego wskaźnika lub wskaźników zgodności, o których mowa w art. 32 ust. 4,
- 2) formularza sprawozdania rzeczowo-finansowego,
- 3) formularza opinii biegłego rewidenta, o której mowa w ust. 2,
- 4) formularza informacji, o której mowa w art. 34 ust. 2

– z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia jednolitego standardu przekazywanych informacji, specyfiki zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym oraz potrzeby prawidłowego monitorowania ich realizacji, a także potrzeby zapewnienia zgodności pomocy publicznej z warunkami jej dopuszczalności.

Art. 37. 1. Zadania inwestycyjne realizowane przez operatora systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego mogą być współfinansowane przez prowadzącego instalację wytwarzającą energię elektryczną lub grupę kapitałową, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną.

2. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną lub grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, za współfinansowanie, o którym mowa w ust. 1, uzyskuje uprawnienia do emisji wydane w związku z rozliczeniem kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację zadania inwestycyjnego.

3. Operator systemu przesyłowego ogłasza na swojej stronie internetowej ogólne warunki współfinansowania zadania inwestycyjnego oraz zamieszcza wzór umowy na współfinansowanie tego zadania.

4. Ogólne warunki współfinansowania zadania inwestycyjnego określają w szczególności przedmiot zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym wraz z harmonogramem realizacji tego zadania.

Art. 38. 1. Uprawnienia do emisji są wydawane instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w liczbie stanowiącej równowartość poświadczoną w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokości poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji, jednak nie większej niż liczba uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia tej instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1.

2. Wartość uprawnień do emisji, które mają być wydane na dany rok, ustala się na podstawie jednostkowej ceny uprawnień do emisji określonej w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03 według kursu euro, który wyniósł 4 zł.

3. W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji jest wyższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, nadwyżka kosztów inwestycyjnych może zostać wykorzystana do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji w następnych latach okresu rozliczeniowego, jednak nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 259 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089), która weszła w życie z dniem 21 czerwca 2017 r.

4. W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji jest niższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, uprawnienia do emisji, w liczbie która stanowi różnicę między liczbą uprawnień do emisji planowaną do przydzielenia na dany rok a liczbą uprawnień do emisji wydanych w tym roku instalacji, przenosi się na następne lata, nie dłużej jednak niż na 4 lata i nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

5. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne jest obowiązany poinformować, pismem w postaci elektronicznej opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo pismem w postaci papierowej, ministra właściwego do spraw środowiska o terminie zaprzestania realizacji tego zadania, nie później niż po upływie 21 dni od dnia zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego.

6. W przypadku zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego beneficjent pomocy publicznej zwraca równowartość uprawnień do emisji wydanych w związku z realizacją tego zadania do dnia zaprzestania jego realizacji na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określającej kwotę podlegającą zwrotowi.

7. Do obowiązku zwrotu równowartości uprawnień do emisji przepisy art. 39 ust. 4–7 stosuje się odpowiednio.

Art. 39. 1. Łączna wartość pomocy publicznej udzielonej w formie uprawnień do emisji na realizację danego zadania inwestycyjnego wraz z inną pomocą publiczną i pomocą *de minimis* nie może przekroczyć 100% wartości kosztów kwalifikowanych.

2. Równowartość wydanych uprawnień do emisji, których wartość powoduje przekroczenie intensywności pomocy, o której mowa w ust. 1, podlega zwrotowi na zasadach określonych w ust. 4–7.

3. Po stwierdzeniu zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego na podstawie informacji, o której mowa w art. 38 ust. 5, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji, określając kwotę podlegającą zwrotowi wraz z terminem jej zwrotu.

4. Kwota podlegająca zwrotowi stanowi równowartość uprawnień do emisji podlegających zwrotowi obliczoną przy uwzględnieniu jednostkowej ceny uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdach ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania uprawnień do emisji na rachunek prowadzącego instalację, powiększoną o odsetki obliczone z zastosowaniem stopy zwrotu pomocy określonej zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 140 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 4, str. 3) w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

5. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.

6. Do kwoty, o której mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

7. Kwota, o której mowa w ust. 4, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 40. 1. W przypadku gdy podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym nie osiągnął zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności określonych w decyzji, o której mowa w art. 32 ust. 8, beneficjent pomocy publicznej zwraca równowartość uprawnień do emisji wydanych w związku z realizacją tego zadania na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji określającej kwotę podlegającą zwrotowi wraz z terminem jej zwrotu.

2. Do obowiązku zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 39 ust. 4–7.

Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej w celu akceptacji wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną wraz z liczbą uprawnień do emisji, które są planowane do wydania tym instalacjom w danym roku okresu rozliczeniowego.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, po zaakceptowaniu przez Komisję Europejską wykazu, o którym mowa w ust. 1, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o liczbie uprawnień do emisji, które w danym roku okresu rozliczeniowego zostaną wydane instalacjom wytwarzającym energię elektryczną.

3. Uprawnienia do emisji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie określonej w informacji, o której mowa w ust. 2.

Art. 42. 1. Krajowy ośrodek sporządza corocznie raport z realizacji zadań inwestycyjnych na podstawie danych i informacji zawartych w sprawozdaniach rzeczowo-finansowych i przekazuje go ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie do dnia 30 listopada każdego roku.

2. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw energii zatwierdza raport z realizacji zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym.

3. Minister właściwy do spraw środowiska przedkłada raport, o którym mowa w ust. 2, Komisji Europejskiej.

4. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza raport, o którym mowa w ust. 2, uwzględniając poufność informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.

Art. 43. Krajowy ośrodek przekazuje sprawozdania albo informacje, o których mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362) na zasadach i w trybie przepisów wydanych na podstawie art. 32 ust. 11 i art. 35 pkt 1 tej ustawy.

Art. 44. Minister właściwy do spraw środowiska może przedłożyć Komisji Europejskiej na 2 lata przed zakończeniem okresu rozliczeniowego wnioski o wydłużenie okresu, w którym mogą być przydzielone uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

Rozdział 7

Przydział uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych

Art. 45. Uprawnienia do emisji przydzielane operatorom statków powietrznych na podstawie przepisów niniejszego rozdziału są uprawnieniami do emisji lotniczych, o których mowa w art. 3 pkt 7 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

Art. 46. 1. Operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o przydział uprawnień do emisji, nie później niż na 21 miesięcy przed dniem rozpoczęcia okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

2. Wniosek o przydział uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości 500 zł. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.

3. Wniosek o przydział uprawnień do emisji zawiera:

- 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
- 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek.

4. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji dołącza się:

- 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;
- 2) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 67 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.

5. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 3 i 4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o przydział uprawnień do emisji do Komisji Europejskiej, nie później niż na 18 miesięcy przed dniem rozpoczęcia okresu rozliczeniowego.

7. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3e ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przydzielonych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydział uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych w tym wniosku przez wartość wzorca porównawczego ustalonego w decyzji;
- 2) liczbę uprawnień do emisji przydzielonych na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydział uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc całkowitą liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego.

Art. 47. 1. Operator statku powietrznego może wystąpić z wnioskiem o przydział uprawnień do emisji z rezerwy, z której przydziela się uprawnienia do emisji dla operatorów statków powietrznych, zwanej dalej „specjalną rezerwą”.

2. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy przydziela się operatorowi statku powietrznego, w przypadku gdy:

- 1) rozpoczęcie wykonywania operacji lotniczych objętych systemem nastąpiło po zakończeniu roku monitorowania, o którym mowa w art. 81 ust. 2, i ich wykonywanie nie stanowi kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego albo
- 2) średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 81 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18%, pod warunkiem że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego.

3. Liczba uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy przydzielonych operatorowi statku powietrznego, który spełnia przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, nie może przekroczyć 1 000 000 uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym.

4. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy składa się do ministra właściwego do spraw środowiska nie później niż do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

5. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości 500 zł. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.

6. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy stosuje się art. 46 ust. 3.

7. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy dołącza się:

- 1) dowody potwierdzające spełnienie przez operatora statku powietrznego przesłanki, o której mowa w ust. 2 pkt 1 albo pkt 2;
- 2) dowód wniesienia opłaty rejestracyjnej;
- 3) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 67 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.

8. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy złożony przez operatora statku powietrznego spełniającego przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, zawiera dodatkowo informacje o:

- 1) procentowym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 81 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
- 2) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 81 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
- 3) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 81 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego, przekraczającym 18%.

9. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 6–8, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Komisji Europejskiej wnioski o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy nie później niż do dnia 31 grudnia w trzecim roku okresu rozliczeniowego.

11. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy na dany okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej;
- 2) liczbę uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc całkowitą liczbę uprawnień do emisji, o której mowa w pkt 1, przez liczbę lat pozostałych do końca okresu rozliczeniowego.

12. Obliczenie całkowitej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 11 pkt 1, następuje przez pomnożenie wartości wzorca porównawczego ustalonego w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE przez:

- 1) liczbę tonokilometrów wskazaną we wniosku o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) liczbę tonokilometrów przekraczającą procentowy wzrost, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w przypadku, o którym mowa w tym przepisie.

Art. 48. 1. Minister właściwy do spraw środowiska po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 46 ust. 7 i art. 47 ust. 11, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra i przekazuje do Krajowego ośrodka, informacje o:

- 1) całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego;
- 2) liczbie uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego na każdy rok okresu rozliczeniowego.

2. Uprawnienia do emisji są wydawane operatorowi statku powietrznego, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, w liczbie, jaka została określona w informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

Rozdział 8

Aukcje uprawnień do emisji

Art. 49. 1. Liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do sprzedaży w drodze aukcji określa i ogłasza Komisja Europejska, zgodnie z art. 10 oraz art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010.

2. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa.

3. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010.

4. Krajowy ośrodek pełni funkcję prowadzącego aukcję w rozumieniu art. 3 pkt 20 rozporządzenia Komisji (UE) 1031/2010.

5. Uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do uprawnień do emisji sprzedawanych w drodze aukcji wykonuje minister właściwy do spraw środowiska.

6. Co najmniej połowę środków pieniężnych uzyskanych z aukcji w danym roku kalendarzowym lub ich równoważność przeznaczają się przynajmniej na jeden spośród następujących celów:

- 1) redukcję emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), adaptację do skutków zmian klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszenia emisji i adaptacji do skutków zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i Europejskich Platform Technologicznych;
- 2) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązań Unii Europejskiej dotyczących wykorzystania w 20% energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązań Unii Europejskiej dotyczących zwiększenia efektywności energetycznej o 20% do roku 2020;
- 3) unikanie wylesiania oraz zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania w krajach rozwijających się, które ratyfikowały Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzoną w Nowym Jorku dnia 9 maja 1992 r. (Dz. U. z 1996 r. poz. 238); transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach;
- 4) pochłanianie dwutlenku węgla (CO₂) związane z zalesianiem oraz antropogenicznymi działaniami z zakresu gospodarki leśnej w Unii Europejskiej;
- 5) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie dwutlenku węgla (CO₂), w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem kopalnym oraz z sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich;
- 6) finansowanie rozwiązań zachęcających do wprowadzania niskoemisyjnych oraz publicznych środków transportu;
- 7) finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii w sektorach objętych systemem;
- 8) zwiększanie efektywności energetycznej i termomodernizację budynków, w tym poprzez dostarczanie wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niskich i średnich dochodach;
- 9) finansowanie badań i rozwoju w zakresie łagodzenia zmian klimatu i adaptacji do skutków tych zmian w dziedzinie aeronautyki i transportu lotniczego;
- 10) pokrywanie wydatków administracyjnych związanych z administrowaniem systemem przez Krajowy ośrodek.

7. Za realizację zasady wyrażonej w ust. 6 uznaje się również stosowanie polityk wsparcia podatkowego lub finansowego oraz polityk regulacyjnych wywierających wpływ na wsparcie finansowe działań wymienionych w ust. 6.

Art. 50. 1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych przygotowuje corocznie sprawozdanie dotyczące wykorzystania w poprzedzającym roku kalendarzowym środków przeznaczonych na cele lub polityki, o których mowa w art. 49 ust. 6 i 7, z zachowaniem wymagań określonych w art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13).

2. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, z członkami Rady Ministrów i przedstawia je do akceptacji Radzie Ministrów. Po zaakceptowaniu sprawozdania przez Radę Ministrów, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje sprawozdanie, w terminie do dnia 31 lipca każdego roku, Komisji Europejskiej.

3. W przypadku gdy wysokość wydatkowanych środków pieniężnych w danym roku kalendarzowym nie osiągnęła minimalnego poziomu wynikającego z art. 49 ust. 6 i 7, Rada Ministrów wskaże, w drodze uchwały, cele spośród wymienionych w art. 49 ust. 6, na które w kolejnych latach zostaną wydatkowane środki konieczne do osiągnięcia tego poziomu, biorąc pod uwagę potrzeby związane z redukcją gazów cieplarnianych i ochroną środowiska.

4. Rada Ministrów podejmie uchwałę, o której mowa w ust. 3, nie później niż przed rozpoczęciem prac nad projektem ustawy budżetowej na rok kolejny.

Rozdział 9

Zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych

Art. 51. Eksploatacja instalacji jest dozwolona wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia.

Art. 52. 1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację.

2. Zezwolenie wydaje odpowiednio organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zwany dalej „organem właściwym do wydania zezwolenia”.

3. Zezwolenie wydaje się na czas nieoznaczony.

4. Na wniosek prowadzącego instalację zezwoleniem można objąć emisję z jednej lub więcej instalacji położonych na terenie jednego zakładu.

Art. 53. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
- 2) adres zakładu, na terenie którego jest położona instalacja;
- 3) informację o tytule prawnym do instalacji;
- 4) informację o instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
- 5) informację o rodzaju prowadzonych działań w instalacji;
- 6) określenie rodzajów gazów cieplarnianych, które mają być objęte zezwoleniem.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

- 1) kopię pozwolenia zintegrowanego albo kopię pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z tym że kopii tych pozwoleń nie dołącza się, jeżeli zostały one wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia lub organ ten je posiada;
- 2) streszczenie wniosku sporządzone w języku niespecjalistycznym;
- 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania wielkości emisji”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie;
- 4) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

3. W przypadku instalacji o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

- 1) dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 4;
- 2) dokumenty potwierdzające spełnianie co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 78 ust. 2.

Art. 54. 1. Zezwolenie zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
- 2) adres zakładu, na terenie którego jest położona instalacja;
- 3) określenie instalacji oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
- 4) określenie rodzaju działalności prowadzonej w instalacji;
- 5) określenie rodzajów gazów cieplarnianych objętych zezwoleniem.

2. Organ właściwy do wydania zezwolenia, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, w zezwoleniu zatwierdza:

- 1) plan monitorowania wielkości emisji;
- 2) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

3. Przy zasięgnięciu opinii, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się przepisu art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

4. Krajowy ośrodek wydaje opinię, o której mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie. Opinia jest wydawana w postaci elektronicznej albo w postaci papierowej i zawiera ocenę przedłożonego planu.

5. Brak wydania opinii w terminie, o którym mowa w ust. 4, uważa się za wyrażenie opinii pozytywnej.

6. Plan monitorowania wielkości emisji lub plan poboru próbek stanowi załącznik do zezwolenia.

7. Do zmiany zezwolenia przepisy ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 55. 1. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku:

- 1) zmiany w instalacji skutkującej zmianą charakteru lub sposobu funkcjonowania instalacji, która ma wpływ na poziom działalności;
- 2) zmiany nazwy, pod którą prowadzący instalację prowadzi działalność;
- 3) zmiany prowadzącego instalację;
- 4) łączenia albo podziału instalacji;
- 5) zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany planu monitorowania wielkości emisji, jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia wystąpienia zmian lub zdarzenia, o których mowa w ust. 1.

3. Do wniosku o zmianę zezwolenia przepisy art. 52 i art. 53 stosuje się odpowiednio.

Art. 56. 1. Organ właściwy do wydania zezwolenia co najmniej raz na 5 lat dokonuje analizy wydanego zezwolenia.

2. Jeżeli z przeprowadzonej analizy wynika potrzeba zmiany zezwolenia, organ właściwy do wydania zezwolenia wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zezwolenia.

3. Jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 2, dotyczy planu monitorowania wielkości emisji lub planu poboru próbek, organ wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia zmienionego planu monitorowania wielkości emisji lub planu poboru próbek, wyznaczając termin na wykonanie tego obowiązku.

4. Krajowy ośrodek dokonuje analizy planu monitorowania lub planu poboru próbek oraz informuje organ właściwy do wydania zezwolenia o stwierdzonych nieprawidłowościach i przypadkach niezgodności z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012. Przepisy art. 54 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

5. Organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje oceny informacji, o której mowa w ust. 4, i w przypadku stwierdzenia potrzeby zmiany zezwolenia, wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zezwolenia. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 57. W przypadku zmiany, cofnięcia albo wygaśnięcia pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy zezwolenia i jeżeli w wyniku dokonanych ustaleń stwierdzi ustanie przesłanek uczestnictwa instalacji w systemie albo potrzebę zmiany tego zezwolenia, wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie odpowiednio wygaśnięcia albo zmiany zezwolenia.

Art. 58. 1. Zezwolenie staje się bezprzedmiotowe, w przypadku gdy instalacja przestała spełniać kryteria uczestnictwa w systemie lub w przypadku określonym w art. 2 pkt 1 i 2.

2. Prowadzący instalację jest obowiązany poinformować, pismem w postaci elektronicznej opatrzonym kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo pismem w postaci papierowej, organ właściwy do wydania zezwolenia i Krajowy ośrodek o wystąpieniu przypadku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia jego wystąpienia.

3. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia i wskazuje dzień, w którym zezwolenie stało się bezprzedmiotowe.

4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji.

5. W przypadku wygaśnięcia zezwolenia nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych na kolejne lata okresu rozliczeniowego w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12.

6. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii po roku, w którym zezwolenie stało się bezprzedmiotowe podlegają zwrotowi. Przepisy art. 18 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 59. 1. Jeżeli instalacja, której przydzielono uprawnienia do emisji, ulega podziałowi albo łączeniu z inną instalacją, której przydzielono uprawnienia do emisji, prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia jest obowiązany do przedłożenia Krajowemu ośrodkowi informacji o:

- 1) podziale albo połączeniu uprawnień do emisji przydzielonych tym instalacjom w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12;
- 2) instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, przedkłada się w terminie 30 dni od dnia uzyskania ostatecznego zezwolenia wydanego w wyniku podziału albo łączenia instalacji.

3. Przez łączenie instalacji rozumie się utworzenie jednej instalacji z co najmniej dwóch instalacji, bez względu na podstawę prawną tego połączenia. Przepisy art. 61 stosuje się odpowiednio.

4. Przez podział instalacji rozumie się podział zespołu urządzeń działającego dotychczas jako jedna instalacja na co najmniej dwie odrębne instalacje. Przepisy art. 61 stosuje się odpowiednio.

5. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera dane o:

- 1) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej dla instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia,
- 2) poziomie działalności podinstalacji wchodzącej w skład instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia

– określone na podstawie informacji zawartych we wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 1.

6. Do informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, dołącza się:

- 1) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje;
- 2) kopię raportu, o którym mowa w art. 21 ust. 10 pkt 1;
- 3) sporządzony przez weryfikatora protokół z weryfikacji informacji o instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia instalacji.

7. Informację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się na formularzu, o którym mowa w art. 20 ust. 2.

8. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, podlega weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności informacji przekazywanych przez prowadzącego instalację, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 7. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół. Koszty weryfikacji ponosi prowadzący instalację.

Art. 60. 1. Jeżeli prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia nie jest następcą prawnym prowadzącego instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu, prowadzący instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu jest obowiązany do przekazania prowadzącemu instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, oraz niezbędnych do sporządzenia informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1.

2. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o instalacjach powstałych w wyniku podziału albo łączenia i przypadającej dla każdej z tych instalacji liczbie uprawnień do emisji, zgodnie z informacją, o której mowa w art. 59 ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informację, o której mowa w ust. 2, w celu zaakceptowania propozycji podziału albo połączenia uprawnień do emisji przydzielonych instalacjom ulegającym podziałowi albo łączeniu.

4. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje propozycję podziału albo połączenia uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 3, uprawnienia do emisji w liczbie odpowiadającej zaakceptowanej propozycji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w roku następującym po roku, w którym nastąpił podział albo łączenie instalacji.

5. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje propozycji podziału albo połączenia uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska informuje prowadzącego instalację o stanowisku Komisji Europejskiej.

6. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmianach w wykazie instalacji obejmującą informację o instalacjach powstałych w wyniku podziału albo łączenia i przypadającej każdej z tych instalacji liczbie uprawnień do emisji.

7. Zainstalowana zdolność produkcyjna dla instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia jest uznawana za początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji przy ocenie dalszych zmian zdolności produkcyjnej.

8. W przypadku gdy po podziale albo łączeniu instalacji dochodzi do znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej, o którym mowa w art. 69 ust. 2, albo znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o którym mowa w art. 71 ust. 5, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 10 albo 11.

9. Prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia.

Art. 61. 1. Z dniem zbycia tytułu prawnego do instalacji zbywca tego tytułu traci prawo do rozporządzania uprawnieniami do emisji przydzielonymi tej instalacji.

2. Nabywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany zgłosić Krajowemu ośrodkowi nabycie tego tytułu prawnego w terminie 21 dni od dnia nabycia.

3. Nabywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji.

4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany do przekazania nabywcy tego tytułu prawnego wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, oraz niezbędnych do sporządzenia informacji, o której mowa w art. 64.

Art. 62. 1. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi i organowi Inspekcji kopie zezwolenia, zmiany zezwolenia, decyzji w sprawie uchylenia zezwolenia lub stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

2. Kopie decyzji w sprawie uchylenia zezwolenia oraz decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia przekazuje się także marszałkowi województwa, chyba że organem właściwym do wydania zezwolenia jest marszałek województwa.

Art. 63. 1. Organ Inspekcji wstrzymuje, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji eksploatowanej bez wymaganego zezwolenia.

2. Postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wszczyna się z urzędu.

3. Po stwierdzeniu, że ustala przyczyna wstrzymania użytkowania instalacji, organ Inspekcji na wniosek prowadzącego instalację wydaje decyzję, w której uchyła decyzję o wstrzymaniu użytkowania instalacji i wyraża zgodę na podjęcie użytkowania instalacji.

4. Organ Inspekcji przekazuje kopie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 3, Krajowemu ośrodkowi oraz organowi właściwemu do wydania zezwolenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzje stały się ostateczne.

Art. 64. 1. Prowadzący instalację, której przydzielono uprawnienia do emisji na zasadach określonych w rozdziałach 5, 10 i 11, przedkłada Krajowemu ośrodkowi w terminie od dnia 15 listopada do dnia 31 grudnia każdego roku informację o:

- 1) rzeczywistych lub planowanych zmianach zdolności produkcyjnej, zmianach poziomu działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji w danym roku w podziale na podinstalacje albo
- 2) braku zmian w zakresie, o którym mowa w pkt 1.

2. Informację, o której mowa w ust. 1, przedkłada także podmiot prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia instalacji, na zasadach określonych w art. 59.

3. Informację, o której mowa w ust. 1, wprowadza się do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, o której mowa w art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, za pośrednictwem elektronicznego konta w Krajowej bazie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy.

4. Prowadzący instalację przekazuje wydruk informacji, o której mowa w ust. 1, do wiadomości organowi właściwemu do wydania zezwolenia.

5. Jeżeli z informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wynika, że rzeczywista lub planowana zmiana zdolności produkcyjnej skutkuje znaczącym zwiększeniem zdolności produkcyjnej albo znaczącym zmniejszeniem zdolności produkcyjnej, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 10 albo 11.

Art. 65. 1. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz prowadzących instalacje, którzy w terminie nie dopełnili obowiązku, o którym mowa w art. 64 ust. 1.

2. Minister właściwy do spraw środowiska poleca Krajowemu ośrodkowi zawieszenie wydania uprawnień do emisji przydzielonych na kolejny rok okresu rozliczeniowego prowadzącemu instalację, który w terminie nie dopełnił obowiązku, o którym mowa w art. 64 ust. 1, i ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra wykaz prowadzących instalacje, którym zawieszono wydanie uprawnień do emisji.

3. Uprawnienia do emisji, których wydanie uległo zawieszeniu, wydaje się, jeżeli prowadzący instalację do dnia 1 lipca danego roku dopełni obowiązku, o którym mowa w art. 64 ust. 1.

4. W przypadku gdy z informacji przekazanych przez Krajowy ośrodek wynika, że prowadzący instalację nie przedłożył informacji w terminie określonym w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o niewydaniu uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na ten rok okresu rozliczeniowego następujący po roku, za który nie została złożona informacja, o której mowa w art. 64 ust. 1.

5. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

6. Do wykonania decyzji, o której mowa w ust. 4, jest obowiązany Krajowy ośrodek.

Art. 66. 1. Po otrzymaniu raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, poprawionego raportu, o którym mowa w art. 86 ust. 10, lub decyzji, o której mowa w art. 88 ust. 2, Krajowy ośrodek dokonuje analizy informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1, pod kątem ich spójności z danymi na temat wielkości emisji z instalacji.

2. W przypadku gdy z dokumentów, o których mowa w ust. 1, wynikają rozbieżności między informacją o wielkości emisji z instalacji a danymi o poziomie działalności, określoną w informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację o przekazanie wyjaśnień.

3. Jeżeli z wyjaśnień prowadzącego instalację wynika, że informacje, o których mowa w art. 64 ust. 1, zawierają błędne lub nieprawdziwe informacje, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach.

4. Po otrzymaniu informacji o stwierdzonych nieprawidłowościach, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska występuje na piśmie do prowadzącego instalację o wprowadzenie zmian w informacji, o których mowa w art. 64 ust. 1, wskazując błędy i uchybienia wymagające zmiany.

5. Prowadzący instalację wprowadza zmiany, o których mowa w ust. 4, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

6. Jeżeli ze zmienionej informacji wynika potrzeba dostosowania całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, Krajowy ośrodek oblicza dostosowaną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji. Przepisy art. 73 ust. 1–8 stosuje się odpowiednio.

7. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach i dostosowanej całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji.

8. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmianach w wykazie instalacji, w których w poprzednim roku nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, o którym mowa w art. 73 ust. 10, oraz dostosowanej całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji przyznanej tym instalacjom.

9. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie większej niż dostosowana całkowita roczna liczba uprawnień do emisji przyznanej tym instalacjom podlegają zwrotowi. Przepisy art. 18 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.

10. W przypadku gdy prowadzący instalację nie wprowadzi zmian, o których mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o zawieszeniu wydania uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na kolejny rok okresu rozliczeniowego. Przepisy art. 65 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

11. Decyzję, o której mowa w ust. 10, uchyla się, jeżeli prowadzący instalację wprowadzi zmiany, o których mowa w ust. 4.

Rozdział 10

Przydział uprawnień do emisji dla instalacji nowej

Art. 67. 1. Prowadzącemu instalację nową przydziela się uprawnienia do emisji z rezerwy uprawnień, o której mowa w art. 10a ust. 7 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Uprawnień do emisji nie przydziela się nowej instalacji wytwarzającej energię elektryczną.

3. Prowadzący instalację nową składa wniosek o wydanie zezwolenia lub zmianę zezwolenia do organu właściwego do wydania zezwolenia nie później niż 3 miesiące przed dniem rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowej.

Art. 68. 1. Prowadzący instalację nową składa wniosek o przydział uprawnień do emisji do ministra właściwego do spraw środowiska. Wniosek jest składany na formularzu dostępnym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych. Do wniosku składanego w postaci elektronicznej dołącza się elektroniczne kopie dokumentów.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje o instalacji nowej, w szczególności dotyczące:

- 1) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji nowej;
- 2) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej;
- 3) poziomu działalności w instalacji nowej;
- 4) rozpoczęcia normalnej działalności w instalacji nowej albo zmienionej działalności w instalacji nowej, w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r.;
- 5) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji proponowanych do przydzielenia po rozpoczęciu przez instalację nową normalnej działalności obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5 pkt 4.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) raport o metodyce zbierania danych przekazanych we wniosku, o którym mowa w ust. 1;
- 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji informacji o instalacji nowej przekazanych we wniosku;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji nowej z podziałem na podinstalacje.

4. Początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną, o której mowa w ust. 2 pkt 2, określa się na podstawie średniej z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu pierwszych 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia normalnej działalności w instalacji nowej lub zmienionej działalności w instalacji nowej.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia normalnej działalności lub zmienionej działalności w instalacji nowej. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

6. Informacje o instalacji nowej, o których mowa w ust. 2, podlegają weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez prowadzącego instalację nową, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 7. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół.

7. Koszty weryfikacji informacji ponosi prowadzący instalację nową.

8. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1–4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację nową do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

9. Przez rozpoczęcie normalnej działalności w instalacji nowej należy rozumieć, potwierdzony przez weryfikatora, pierwszy dzień ciągłego 90-dniowego okresu lub jeżeli w normalnym cyklu produkcyjnym w danym sektorze nie przewidziano produkcji ciągłej – pierwszy dzień 90-dniowego okresu podzielonego pomiędzy cykle produkcyjne, w trakcie którego instalacja działa z wykorzystaniem przynajmniej 40% zdolności produkcyjnej przewidzianej dla tej instalacji lub jej części, biorąc pod uwagę, jeżeli jest to konieczne, szczególne warunki działania instalacji.

10. Przez rozpoczęcie zmienionej działalności w instalacji należy rozumieć, potwierdzony przez weryfikatora, pierwszy dzień ciągłego 90-dniowego okresu lub jeżeli w normalnym cyklu produkcyjnym w danym sektorze nie przewidziano produkcji ciągłej – pierwszy dzień 90-dniowego okresu podzielonego pomiędzy cykle produkcyjne, w trakcie którego zmieniona podinstalacja działa z wykorzystaniem przynajmniej 40% zdolności produkcyjnej podinstalacji lub jej części, biorąc pod uwagę, szczególne warunki działania podinstalacji.

Art. 69. 1. W przypadku instalacji nowej, w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r., prowadzący instalację do wniosku, o którym mowa w art. 68 ust. 1, dołącza dokumentację potwierdzającą wystąpienie znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej w instalacji nowej.

2. Przez znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej w instalacji rozumie się wzrost zdolności produkcyjnej lub poziomu działalności będący wynikiem co najmniej jednej zmiany fizycznej w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania podinstalacji, innej niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej w instalacji, na skutek którego:

- 1) podinstalacja może działać ze zdolnością produkcyjną o co najmniej 10% wyższą w stosunku do początkowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej przed dokonaniem zmiany lub
- 2) podinstalacja, której dotyczą fizyczne zmiany, osiągnęła znacznie wyższy poziom działalności prowadzący do uzyskania dodatkowego przydziału uprawnień do emisji wynoszącego ponad 50 000 uprawnień do emisji rocznie stanowiącego jednocześnie co najmniej 5% wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych tej instalacji przed dokonaniem zmiany, w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12.

3. Zainstalowana zdolność produkcyjna instalacji lub podinstalacji po znaczącym zwiększeniu zdolności produkcyjnej jest uznawana za początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji lub podinstalacji przy ocenie dalszych zmian zdolności produkcyjnej.

Art. 70. 1. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w art. 68 ust. 1, w celu jego sprawdzenia pod względem kompletności zawartych w nim danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z przepisami ustawy i przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5.

2. W przypadku instalacji nowej, w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej, Krajowy ośrodek sprawdza także spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 69 ust. 1.

3. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska opinię dotyczącą wniosku, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, w tym o wstępnej rocznej liczbie uprawnień do emisji proponowanych do przydzielenia na poszczególne lata okresu rozliczeniowego dla tej instalacji nowej z podziałem na podinstalacje, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5.

4. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji dla każdej podinstalacji, obliczonych zgodnie z ust. 3.

5. W przypadku stwierdzenia braków lub uchybień w zakresie poprawności przeprowadzonych obliczeń we wniosku o przydział uprawnień do emisji, minister właściwy do spraw środowiska wyznacza termin na ich usunięcie.

6. Jeżeli, mimo upływu terminu, braki lub uchybienia w zakresie poprawności przeprowadzonych obliczeń we wniosku nie zostaną usunięte, wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

7. W przypadku usunięcia braków lub uchybień we wniosku w wyznaczonym terminie przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

8. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej wniosek prowadzącego instalację nową wraz ze wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji obliczoną dla tej instalacji nowej na poszczególne lata okresu rozliczeniowego, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

9. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw środowiska oblicza całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji obliczoną dla instalacji nowej.

10. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację nową do przedłożenia nowego wniosku o przydział uprawnień do emisji, wskazując błędy i zastrzeżenia ujawnione w trakcie kontroli wniosku przez Komisję Europejską. Przepisy ust. 1–9, art. 68 ust. 1–4 i 6–10 oraz art. 69 stosuje się odpowiednio.

11. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji obliczona dla instalacji nowej stanowi wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 8, dostosowaną na każdy rok okresu rozliczeniowego za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 10 ust. 9 akapit drugi decyzji Komisji nr 2011/278/UE.

12. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji obliczonej dla instalacji nowej.

Rozdział 11

Zmiana przydzielonej liczby uprawnień do emisji w przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej lub częściowego lub całkowitego zaprzestania działalności w instalacji

Art. 71. 1. W przypadku gdy z informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r., prowadzący instalację przedkłada Krajowemu ośrodkowi informację o zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej oraz o zainstalowanej zdolności produkcyjnej w instalacji po dokonaniu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 5.

2. Informację składa się na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych. Do informacji składanej w postaci elektronicznej dołącza się elektroniczne kopie dokumentów.

3. Informacja dotyczy w szczególności:

- 1) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji;
- 2) zainstalowanej zdolności produkcyjnej;
- 3) poziomu działalności w instalacji;
- 4) rozpoczęcia zmienionej działalności w instalacji;
- 5) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji dostosowanej do poziomu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej w pozostałych latach okresu rozliczeniowego począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło to znaczące zmniejszenie.

4. Do informacji dołącza się:

- 1) raport o metodyce zbierania danych przekazanych w informacji;
- 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji danych przekazanych w informacji;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

5. Przez znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej w instalacji rozumie się obniżenie zdolności produkcyjnej lub poziomu działalności będące wynikiem co najmniej jednej zmiany fizycznej w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania podinstalacji, innej niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej w instalacji, na skutek którego:

- 1) podinstalacja może działać ze zdolnością produkcyjną o co najmniej 10% niższą w stosunku do początkowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej przed dokonaniem zmiany lub
- 2) podinstalacja, której dotyczą fizyczne zmiany, osiągnęła znacznie niższy poziom działalności, który prowadzi do zmniejszenia przydziału uprawnień do emisji o ponad 50 000 uprawnień do emisji rocznie stanowiącego jednocześnie co najmniej 5% wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych tej instalacji przed dokonaniem zmiany stosownie do informacji, o której mowa w ust. 11 albo w art. 26 ust. 4, albo w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 lub stosownie do informacji, o której mowa w art. 70 ust. 12.

6. Informacja o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 1, podlega weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez prowadzącego instalację, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 7. Koszty weryfikacji informacji ponosi prowadzący instalację.

7. Zainstalowana zdolność produkcyjna instalacji lub podinstalacji po znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej jest uznawana za początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji lub podinstalacji przy ocenie dalszych zmian zdolności produkcyjnej.

8. Krajowy ośrodek sprawdza informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej pod względem kompletności zawartych w niej danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie przepisami ustawy i przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przydziału uprawnień do emisji.

9. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej wraz z opinią dotyczącą tej informacji, w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej wraz ze wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji dostosowaną do poziomu tego zmniejszenia w pozostałych latach okresu rozliczeniowego począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło to znaczące zmniejszenie.

11. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji dostosowaną do poziomu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 10, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o dostosowanej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji, która znacząco zmniejszyła zdolność produkcyjną.

12. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji dostosowanej do poziomu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 10, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia nowej informacji o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej w instalacji w wyznaczonym terminie, wskazując błędy i zastrzeżenia ujawnione przez Komisję Europejską w trakcie kontroli poprzednio złożonej informacji. Przepisy ust. 2–11 stosuje się odpowiednio.

Art. 72. 1. Jeżeli z informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji nastąpiło zaprzestanie działalności, instalacji tej nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o których mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, w roku następującym po roku, w którym nastąpiło zaprzestanie działalności.

2. Uznaje się, że zaprzestanie działalności w instalacji następuje w razie zaistnienia co najmniej jednego z warunków:

- 1) rozpoczęcie działalności w instalacji jest niemożliwe z przyczyn technicznych;
- 2) instalacja nie działa i nie może wznowić działalności z przyczyn technicznych;
- 3) instalacja nie działa i prowadzący instalację nie może wykazać, że przedmiotowa instalacja wznowi działalność najpóźniej w terminie 6 miesięcy od dnia zaprzestania działalności.

3. Zaprzestanie działalności w instalacji może nastąpić także w razie wygaśnięcia, cofnięcia albo ograniczenia udzielonego tej instalacji pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza.

4. Organ właściwy do wydania zezwolenia może, w drodze decyzji, wydłużyć termin, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, nie więcej jednak niż do 18 miesięcy, jeżeli prowadzący instalację wykaże, że instalacja nie wznowi działalności w terminie 6 miesięcy ze względu na wyjątkowe i nieprzewidywalne okoliczności, których nie można byłoby uniknąć nawet przy zachowaniu należytej staranności, oraz które znajdują się poza jego kontrolą; okolicznościami tymi mogą być w szczególności klęska żywiołowa, wojna, zagrożenie wojną, akt terrorystyczny, zamieszki, sabotaż lub akt wandalizmu.

5. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi i organowi Inspekcji kopię decyzji, o której mowa w ust. 4, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

6. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz instalacji, w których zaprzestano działalności, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku.

7. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację zawierającą wykaz instalacji, w których zaprzestano działalności.

8. Do rezerwowych instalacji lub ich części oraz do sezonowych instalacji lub ich części nie stosuje się przepisów ust. 2 pkt 3 i ust. 4.

9. Instalacja działa jako instalacja rezerwowa albo sezonowa, jeżeli spełnia następujące warunki:

- 1) jest objęta zezwoleniem i pozwoleniem zintegrowanym albo pozwoleniem na wprowadzanie pyłów lub gazów do powietrza;
- 2) rozpoczęcie działalności w tej instalacji jest technicznie możliwe bez wprowadzania w niej fizycznych zmian;
- 3) jest przeprowadzana regularna konserwacja tej instalacji.

10. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii po roku, w którym nastąpiło zaprzestanie działalności, podlegają zwrotowi. Przepisy art. 18 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 73. 1. Częściowe zaprzestanie działalności w instalacji następuje w przypadku, gdy przynajmniej jedna podinstalacja:

- 1) która przyczynia się do przydzielenia co najmniej 30% z całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12,
- 2) której przydzielono ponad 50 000 uprawnień do emisji w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12,

– ogranicza poziom swojej działalności w danym roku kalendarzowym o co najmniej 50% w stosunku do historycznego poziomu działalności, o którym mowa w art. 21 ust. 3, albo poziomu działalności, o którym mowa w art. 68 ust. 2 pkt 3, zwanego dalej „początkowym poziomem działalności”.

2. Krajowy ośrodek oblicza dostosowaną roczną liczbę uprawnień do emisji dla instalacji, o której mowa w ust. 1, począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, z uwzględnieniem ust. 3–5.

3. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, ograniczono o co najmniej 50% jednak mniej niż 75% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, pomniejszonej o połowę uprawnień do emisji przydzielonych dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

4. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, ograniczono o co najmniej 75% jednak mniej niż 90% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, pomniejszonej o 75% uprawnień do emisji przydzielonych dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

5. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, ograniczono o co najmniej 90% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, pomniejszonej o 100% uprawnień do emisji przydzielonych dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

6. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, osiągnie poziom wynoszący ponad 25% jej początkowego poziomu działalności, instalacji, w której nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, z zachowaniem 50% przydziału uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w instalacji.

7. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, osiągnie poziom wynoszący ponad 50% jej początkowego poziomu działalności, instalacji, w której nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 26 ust. 4 albo w art. 71 ust. 11 lub art. 70 ust. 12, z zachowaniem 100% przydziału uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 6 albo 7, wydanie uprawnień do emisji w liczbie określonej w tych przepisach następuje począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło zwiększenie poziomu działalności.

9. Krajowy ośrodek w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje o instalacji, w której nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, lub w której, po częściowym zaprzestaniu działalności, nastąpiło zwiększenie poziomu działalności, o którym mowa w ust. 6 i 7. Przepisy art. 71 ust. 10–12 stosuje się odpowiednio.

10. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację zawierającą wykaz instalacji, w których w poprzednim roku nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności lub, w których, po częściowym zaprzestaniu działalności, nastąpiło zwiększenie poziomu działalności, o którym mowa w ust. 6 i 7, oraz dostosowanej liczbie uprawnień do emisji dla każdej z tych instalacji.

Rozdział 12

Monitorowanie i rozliczanie wielkości emisji z operacji lotniczych i instalacji

Art. 74. 1. Operator statku powietrznego, z wyjątkiem operatora statku powietrznego wymienionego w ust. 2, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie.

2. Operator statku powietrznego spełniający warunki określone w art. 54 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych w sposób uproszczony określony w art. 54 ust. 3 tego rozporządzenia, bez zachowania wymogu przedkładania dokumentów uzupełniających, o których mowa w art. 12 tego rozporządzenia, zwany dalej „uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”.

3. W przypadku ubiegania się przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 i 2, o przydział uprawnień do emisji, operator statku powietrznego sporządza również plan monitorowania odnoszący się do monitorowania i raportowania w zakresie danych dotyczących tonokilometrów, o którym mowa w art. 51 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania tonokilometrów”.

Art. 75. 1. Operator statku powietrznego składa wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 74, do ministra właściwego do spraw środowiska.

2. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
- 2) wykaz statków powietrznych użytkowanych na dzień składania wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania oraz liczbę statków każdego rodzaju, jak również wykaz dodatkowych rodzajów statków powietrznych, które mogą być użytkowane;
- 3) dane o typie i podtypie każdego statku powietrznego;
- 4) znaki rejestracyjne każdego statku powietrznego;
- 5) określenie rodzajów wykorzystywanych paliw.

3. Do wniosku o zatwierdzenie:

- 1) planu monitorowania emisji z operacji lotniczych – dołącza się:
 - a) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych,
 - b) dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 2) uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych – dołącza się:
 - a) uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych,
 - b) dokumenty potwierdzające, że operator statku powietrznego spełnia przesłanki, o których mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 3) planu monitorowania tonokilometrów – dołącza się plan monitorowania tonokilometrów.

4. Plany monitorowania, zmiany tych planów oraz dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji 601/2012, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

Art. 76. 1. Operator statku powietrznego zgłasza ministrowi właściwemu do spraw środowiska wszelkie propozycje zmian w planie monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonym planie monitorowania emisji z operacji lotniczych i planie monitorowania tonokilometrów.

2. Jeżeli zmiana planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub planu monitorowania tonokilometrów ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o zatwierdzenie tej zmiany, przy czym przepisy art. 75 stosuje się odpowiednio.

3. Operator statku powietrznego jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub planu monitorowania tonokilometrów w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany, o której mowa w ust. 2.

Art. 77. 1. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, zatwierdza:

- 1) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych i plan monitorowania tonokilometrów;
- 2) zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów – jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Przy zasięgnięciu opinii, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Przepis art. 54 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

3. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 1, przekazuje się Krajowemu ośrodkowi oraz organowi Inspekcji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 78. 1. Prowadzący instalację, z wyjątkiem prowadzącego instalację o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, sporządza plan monitorowania wielkości emisji, wraz z wymaganymi dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, oraz plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Prowadzący instalację o niskim poziomie emisji sporządza plan monitorowania wielkości emisji z uwzględnieniem odstępstw, o których mowa w art. 47 ust. 3–8 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, a także plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 tego rozporządzenia.

3. Plany monitorowania wielkości emisji, zmiany tych planów, dokumenty uzupełniające i informacje, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, oraz plany poboru próbek sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest obowiązany do zgłoszenia organowi właściwemu do wydania zezwolenia wszelkich propozycji zmian planu monitorowania wielkości emisji oraz zmian planu poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

Art. 79. 1. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego składają odpowiednio do organu właściwego do wydania zezwolenia albo ministra właściwego do spraw środowiska:

- 1) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 69 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012,
- 2) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, o którym mowa w art. 69 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012

– w celu jego zatwierdzenia.

2. Organ właściwy do wydania zezwolenia albo minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, zatwierdza, w drodze decyzji, raport, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego. Przy zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka nie stosuje się przepisu art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Przepis art. 54 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

3. Organ właściwy do wydania zezwolenia albo minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji, o której mowa w ust. 2, wraz z zatwierdzonym raportem, o którym mowa w ust. 1 – w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 80. 1. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji odpowiednio zgodnie z planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo planem monitorowania wielkości emisji, zatwierdzonymi przez właściwy organ.

2. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego.

3. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację sporządza raport na temat wielkości emisji.

Art. 81. 1. Operator statku powietrznego ubiegający się o przydział uprawnień do emisji sporządza raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych w roku monitorowania.

2. Rokiem monitorowania jest rok kalendarzowy kończący się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.

3. W przypadku ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych sporządza się za drugi rok okresu rozliczeniowego.

4. Zweryfikowany raport, o którym mowa w ust. 1 i 3, operator statku powietrznego przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska odpowiednio:

- 1) na co najmniej 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego;
- 2) do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego, w przypadku ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy.

Art. 82. Raporty, o których mowa w art. 79 ust. 1, art. 80 ust. 3 oraz art. 81 ust. 1 i 3, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

Art. 83. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji i z operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określają przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

Art. 84. 1. Raporty, o których mowa w art. 80 ust. 3 i art. 81 ust. 1 i 3, podlegają weryfikacji zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012, z zastrzeżeniem art. 85. Weryfikator sporządza sprawozdanie z weryfikacji.

2. W sprawozdaniu z weryfikacji raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, weryfikator zamieszcza jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

3. Jeżeli w trakcie weryfikacji weryfikator wykrył uchybienia jest on obowiązany do stwierdzenia, czy mają one charakter istotnych nieprawidłowości w rozumieniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

4. Sprawozdanie z weryfikacji sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

5. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację ponosi koszt weryfikacji raportu, o którym mowa odpowiednio w art. 80 ust. 3 lub art. 81 ust. 1 i 3.

6. W zakresie dotyczącym treści ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012, zawartych w sprawozdaniu z weryfikacji, przepisów art. 16 ust. 1 pkt 4–7 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie stosuje się.

Art. 85. 1. Raport na temat wielkości emisji z operacji lotniczych uznaje się za zweryfikowany, jeżeli raport ten został sporządzony na podstawie danych przygotowanych przez Europejską Organizację ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (EUROCONTROL) przy użyciu narzędzia dla małych podmiotów uczestniczących w systemie zatwierdzonego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 606/2010 z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie zatwierdzenia uproszczonego narzędzia do szacowania zużycia paliwa przez operatorów statków powietrznych stanowiących niewielkie źródło emisji, opracowanego przez Europejską Organizację ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol) (Dz. Urz. UE L 175 z 10.07.2010, str. 25), a całkowita roczna emisja z operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego wyniosła mniej niż 25 000 Mg CO₂ w danym roku kalendarzowym.

2. Ustalenia raportu, o którym mowa w ust. 1, są równoważne ustaleniom raportu zweryfikowanego jako zadowalający, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012.

Art. 86. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany do przedłożenia Krajowemu ośrodkowi raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 80 ust. 3, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego oraz sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, w terminie do dnia 31 marca każdego roku.

2. Raport na temat wielkości emisji oraz sprawozdanie z weryfikacji przedkłada się w postaci papierowej i w postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych.

3. W przypadku przyjęcia w raporcie na temat wielkości emisji współczynnika emisyjnego wynoszącego zero dla zużywanych biopaliw i biopłynów prowadzący instalację lub operator statku powietrznego jest obowiązany do wykazania spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju, o których mowa w art. 28b–28bc ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2017 r. poz. 285, 624 i 2290 oraz z 2018 r. poz. 650).

4. Wykazanie spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju odbywa się na podstawie:

- 1) dokumentów określonych w art. 28c ust. 1 pkt 2 lub ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych – w przypadku biopłynów;
- 2) dokumentów określonych w art. 28c ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych – w przypadku biopaliw.

5. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę raportu na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 i z zatwierdzonym odpowiednim planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych, albo planem monitorowania wielkości emisji, z uwzględnieniem sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1.

6. Ocena, o której mowa w ust. 5, dotyczy raportów zweryfikowanych jako zadowalające zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012.

7. W celu przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 5, Krajowy ośrodek może zażądać od weryfikatora przedłożenia wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji, o której mowa w art. 26 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

8. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że raport na temat wielkości emisji nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 5, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień.

9. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w raporcie na temat wielkości emisji lub w sprawozdaniu z weryfikacji, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie lub w sprawozdaniu.

10. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany, w uzgodnieniu z weryfikatorem, który przeprowadził weryfikację raportu na temat wielkości emisji, wprowadzić zmiany do raportu i przedłożyć poprawiony raport w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 9, a w przypadku potrzeby dokonania zmian w sprawozdaniu z weryfikacji jest obowiązany do przedłożenia w tym terminie poprawionego sprawozdania.

Art. 87. 1. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzyska od prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego wystarczających wyjaśnień albo w terminie, o którym mowa w art. 86 ust. 10, nie otrzyma poprawionego raportu lub sprawozdania z weryfikacji, występuje do organu Inspekcji o przeprowadzenie kontroli w celu sprawdzenia, czy raport na temat wielkości emisji jest zgodny ze stanem faktycznym.

2. Kontrola jest prowadzona na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688, z 2017 r. poz. 1566 i 1567 oraz z 2018 r. poz. 88 i 650), z uwzględnieniem ust. 3.

3. W przypadku operatora statku powietrznego niemającego miejsca zamieszkania ani siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organ Inspekcji może wystąpić do tego operatora o przesłanie uwierzytelnionych, zgodnie z przepisami obowiązującymi w danym państwie, dokumentów stanowiących podstawę oszacowania wielkości emisji z wykonanych operacji lotniczych.

4. Jeżeli operator statku powietrznego nie przedłoży dokumentów, o których mowa w ust. 3, na wezwanie, albo – jeżeli na podstawie przedłożonych dokumentów nie można w sposób rzetelny oszacować wielkości emisji – organ Inspekcji dokona oszacowania wielkości emisji na podstawie ustaleń organów sprawujących dozór przestrzeni powietrznej.

5. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli organ Inspekcji stwierdzi nieprawidłowości, które miały wpływ na ustalenie wielkości emisji, wydaje decyzję określającą szacunkową wielkość emisji w roku okresu rozliczeniowego, którego dotyczy raport na temat wielkości emisji.

6. Organ Inspekcji przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji, o której mowa w ust. 5, w terminie 14 dni od dnia, w którym stała się ona ostateczna.

7. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, organ Inspekcji stwierdzi zgodność ustaleń zawartych w raporcie na temat wielkości emisji ze stanem faktycznym, przekazuje informacje w tym zakresie odpowiednio prowadzącemu instalację albo operatorowi statku powietrznego oraz Krajowemu ośrodkowi.

Art. 88. 1. Krajowy ośrodek występuje do organu Inspekcji o oszacowanie wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, w przypadku gdy:

- 1) prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie złożył raportu na temat wielkości emisji lub sprawozdania z weryfikacji w terminie, o którym mowa w art. 86 ust. 1;
- 2) w sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, weryfikator zamieścił jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 lit. b–d rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, organ Inspekcji wydaje decyzję określającą szacunkową wielkość emisji w poprzednim roku okresu rozliczeniowego. Przepisy art. 87 ust. 2–4 i ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 89. Organ Inspekcji umarza postępowanie w sprawie oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1, jeżeli przed wydaniem decyzji prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dopełni obowiązku, o którym mowa w art. 86 ust. 1.

Art. 90. Krajowy ośrodek oraz organ Inspekcji przekazują ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje, o których mowa w art. 72 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

Art. 91. 1. Krajowy ośrodek wprowadza do rejestru Unii informację o wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych, na podstawie:

- 1) raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, albo
- 2) raportu, o którym mowa w art. 86 ust. 10

– który został zweryfikowany jako zadowalający.

2. Krajowy ośrodek zatwierdza w rejestrze Unii informację o wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych, ustaloną na podstawie raportu zweryfikowanego jako zadowalający, w przypadku gdy Krajowy ośrodek:

- 1) nie występuje do organu Inspekcji z wnioskiem, o którym mowa w art. 87 ust. 1;
- 2) otrzyma informację, o której mowa w art. 87 ust. 7.

3. Krajowy ośrodek wprowadza do rejestru Unii informację o szacunkowej wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych wskazaną w decyzji określającej szacunkową wielkość emisji, o której mowa w art. 87 ust. 5 i art. 88 ust. 2, oraz zatwierdza tę informację na rachunku posiadania operatora w tym rejestrze – w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania kopii tej decyzji.

4. Wprowadzone do rejestru Unii zatwierdzone wielkości emisji z danej instalacji albo operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego sumuje się oraz powiększa o czynnik korekty, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Wartość ta stanowi sumę emisji z instalacji albo operacji lotniczych.

Art. 92. 1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w rejestrze Unii, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej różnicy pomiędzy sumą umorzonych na tym rachunku uprawnień do emisji w danym okresie rozliczeniowym a sumą emisji z instalacji albo operacji lotniczych, o której mowa w art. 91 ust. 4. Umorzenie to stanowi rozliczenie wielkości emisji.

2. W przypadkach, o których mowa art. 88 ust. 1, prowadzący instalację albo operator statku powietrznego w terminie, o którym mowa w ust. 1, dokonuje umorzenia uprawnień do emisji w liczbie określonej zgodnie z ust. 1 powiększonej o liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą jego najlepszej wiedzy na temat rzeczywistej wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej w poprzednim roku okresu rozliczeniowego, z tym że:

- 1) jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji jest równa lub większa od liczby określonej zgodnie z ust. 1 powiększonej o liczbę uprawnień odpowiadającą szacunkowej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 88 ust. 2, umorzenie to stanowi rozliczenie wielkości emisji;
- 2) jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji jest mniejsza od liczby określonej zgodnie z ust. 1 powiększonej o liczbę uprawnień odpowiadającą szacunkowej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 88 ust. 2, umorzenie to nie stanowi rozliczenia wielkości emisji.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 87 ust. 1, prowadzący instalację albo operator statku powietrznego w terminie, o którym mowa w ust. 1, dokonuje umorzenia uprawnień do emisji w liczbie określonej zgodnie z ust. 1 powiększonej o liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą wielkości emisji ustalonej w przedłożonym raporcie na temat wielkości emisji za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.

4. Umorzenie, o którym mowa w ust. 3, stanowi rozliczenie wielkości emisji, jeżeli:

- 1) z przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 87, wynika, że ustalenia zawarte w przedłożonym raporcie na temat wielkości emisji za poprzedni rok okresu rozliczeniowego są zgodne ze stanem faktycznym albo
- 2) liczba umorzonych uprawnień do emisji jest równa lub większa od liczby określonej zgodnie z ust. 1 powiększonej o liczbę uprawnień odpowiadającą szacunkowej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 87 ust. 5.

5. Jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji na podstawie ust. 3 jest mniejsza od liczby określonej zgodnie z ust. 1 powiększonej o liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą szacunkowej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 87 ust. 5, prowadzący instalację lub operator statku powietrznego dokonuje umorzenia brakującej liczby uprawnień do emisji w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna. Umorzenie to stanowi rozliczenie wielkości emisji.

6. Umorzone uprawnienia do emisji w liczbie przekraczającej liczbę określoną zgodnie z ust. 1 powiększoną o liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą szacunkowej wielkości emisji określoną w decyzji, o której mowa w art. 87 ust. 5 albo art. 88 ust. 2, są zaliczane na poczet rozliczenia wielkości emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego.

7. W przypadku powstania zaległości w zakresie rozliczenia wielkości emisji z lat poprzednich umorzenie uprawnień do emisji zalicza się w pierwszej kolejności na poczet rozliczenia tej zaległości.

Art. 93. Prowadzący instalację nie może wykorzystywać do rozliczenia wielkości emisji, o której mowa w art. 92, uprawnień do emisji lotniczych, o których mowa w art. 45.

Art. 94. 1. Krajowy ośrodek sporządza wykazy prowadzących instalacje lub operatorów statków powietrznych, którzy:

- 1) w terminie nie dostarczyli Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1;
- 2) w terminie, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5, nie dokonali rozliczenia wielkości emisji.

2. Krajowy ośrodek aktualizuje wykaz, o którym mowa ust. 1 pkt 2:

- 1) w przypadku, o którym mowa w art. 87 ust. 1 – niezwłocznie po upływie terminu, o którym mowa w art. 92 ust. 5;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 88 ust. 1 – niezwłocznie po otrzymaniu kopii ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 88 ust. 2.

3. Krajowy ośrodek przekazuje wykazy, o których mowa w ust. 1, organom Inspekcji w terminie do dnia 15 maja każdego roku oraz w terminie 7 dni po każdej aktualizacji wykazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

4. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, oznaczenie adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
- 2) wskazanie roku okresu rozliczeniowego, za który nie został złożony raport.

5. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, oznaczenie adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby;
- 2) sumę emisji z instalacji albo operacji lotniczych oraz sumę uprawnień do emisji umorzonych na rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statku powietrznego w rejestrze Unii w terminie, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5;
- 3) liczbę uprawnień do emisji, które nie zostały umorzone.

Art. 95. 1. Krajowy ośrodek sporządza wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie posiadają zatwierdzonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, zgodnego z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Krajowy ośrodek przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, organom Inspekcji w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię i nazwisko albo nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie adresu miejsca zamieszkania albo adresu siedziby.

Art. 96. 1. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz, o którym mowa w art. 94 ust. 1 pkt 2, w terminie do dnia 15 maja każdego roku.

2. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra wykaz, o którym mowa w art. 94 ust. 1 pkt 2.

Art. 97. 1. Krajowy ośrodek w terminie do dnia 15 maja każdego roku sporządza i przedstawia marszałkowi województwa wykaz prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku rozliczenia wielkości emisji.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego oraz wielkość emisji, która nie została rozliczona zgodnie z art. 92.

3. Krajowy ośrodek przekazuje marszałkowi województwa informacje o zmianach wykazu, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 13

Wykorzystanie jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji

Art. 98. 1. Prowadzący instalację lub operator statku powietrznego mogą wykorzystać do wymiany na uprawnienia do emisji:

- 1) jednostki redukcji emisji;
- 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji.

2. Uznaje się, że jedna jednostka redukcji emisji albo jednostka poświadczonej redukcji emisji odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.

3. Wymiana, o której mowa w ust. 1, jest dokonywana w rejestrze Unii, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

4. Wymianie na uprawnienia do emisji nie podlegają jednostki redukcji emisji i jednostki poświadczonej redukcji emisji, które:

- 1) zostały uzyskane w wyniku:
 - a) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych,
 - b) użytkowania i zmian sposobu użytkowania gruntu,
 - c) prowadzenia gospodarki leśnej;
- 2) nie zostały dopuszczone do wykorzystania na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1) oraz art. 58 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

Art. 99. 1. Prowadzący instalację lub operator statku powietrznego mogą wymienić jednostki poświadczonej redukcji emisji lub jednostki redukcji emisji odpowiednio na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych, ważne w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2013 r. do wysokości limitów określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32), zwanym dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1123/2013”.

2. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może zostać dokonana do dnia 31 grudnia 2020 r., w przypadku gdy:

- 1) jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów zarejestrowanych przed rokiem 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013;
- 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów w krajach najsłabiej rozwiniętych rozpoczętych od roku 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013.

3. Kraje najsłabiej rozwinięte, o których mowa w ust. 2 pkt 2, oznaczają kraje znajdujące się na liście zatwierdzonej przez Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Art. 100. Maksymalną liczbę jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą prowadzący instalację lub operator statku powietrznego może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020, określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1123/2013.

Art. 101. 1. Krajowy ośrodek opracowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz:

- 1) instalacji, które uczestniczyły w systemie w okresie 2008–2012, wraz z maksymalną liczbą jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020;
- 2) pozostałych instalacji oraz operatorów statków powietrznych wraz z maksymalną liczbą jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację albo operator statku powietrznego może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020, wynikającą ze zweryfikowanej emisji z instalacji albo operacji lotniczych w okresie 2013–2020.

2. Maksymalną liczbę jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację lub operator statku powietrznego może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020, oblicza się zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013.

3. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, do akceptacji Komisji Europejskiej.

4. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek, kierując się koniecznością realizacji obowiązku wykonania decyzji Komisji Europejskiej dotyczącej tego wykazu, sporządza poprawiony w zakresie wskazanym w decyzji Komisji Europejskiej wykaz.

5. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza ten wykaz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.

6. Krajowy ośrodek corocznie aktualizuje wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, na zasadach określonych w art. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013. Przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 14

Administracyjne kary pieniężne

Art. 102. 1. Jeżeli prowadzący instalację eksploatuje instalację bez zezwolenia, o którym mowa w art. 51, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł.

2. Organ Inspekcji może, na wniosek prowadzącego instalację, w drodze postanowienia, ustalić termin na złożenie wniosku o wydanie zezwolenia, zawieszając na ten czas postępowanie w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Termin nie może być dłuższy niż 30 dni od dnia doręczenia postanowienia.

3. W razie niezłożenia wniosku w wyznaczonym terminie organ Inspekcji podejmuje zawieszono postępowanie i wydaje decyzję o nałożeniu kary.

4. W przypadku złożenia wniosku w wyznaczonym terminie, administracyjnej kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.

Art. 103. 1. Jeżeli operator statku powietrznego prowadzi operacje lotnicze bez zatwierdzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 74, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł.

2. Jeżeli operator statku powietrznego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 76 ust. 2, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł.

3. Jeżeli prowadzący instalację nie wystąpił z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku, o którym mowa w art. 55 ust. 1 pkt 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł.

4. Na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, organ Inspekcji może odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli toczy się postępowanie odpowiednio w sprawie zmiany zezwolenia w zakresie zatwierdzenia zmiany planu monitorowania wielkości emisji albo zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub zatwierdzenia istotnych zmian tych planów, a w przypadku planu monitorowania tonokilometrów – zatwierdzenia istotnej zmiany planu monitorowania tonokilometrów.

Art. 104. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dokonał rozliczenia wielkości emisji w terminie, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej.

2. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej stanowi równowartość 100 euro.

3. Wysokość stawki administracyjnej kary pieniężnej ustala się z uwzględnieniem średniego kursu euro w przeliczeniu na złote ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy następujący po dniu 30 kwietnia roku, w którym powstał obowiązek rozliczenia.

4. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej podlega corocznej waloryzacji o prognozowany Europejski Wskaźnik Cen Konsumpcyjnych publikowany na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2494/95 z dnia 23 października 1995 r. dotyczącego zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych (Dz. Urz. UE L 257 z 27.10.1995, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 10, t. 1, str. 39).

5. Uiszczenie przez prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia go od rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 92.

Art. 105. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dostarczył w terminie określonym w art. 86 ust. 1 Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł.

2. Jeżeli w terminie do dnia 15 kwietnia prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dostarczy Krajowemu ośrodkowi raport, o którym mowa w art. 80 ust. 3, i sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10% kary, o której mowa w ust. 1.

3. Prowadzący instalację, który nie wprowadził w terminie określonym w art. 66 ust. 5 zmian, o których mowa w art. 66 ust. 4, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 5000 zł.

Art. 106. 1. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1–3, art. 104 ust. 1 i art. 105, nakłada, w drodze decyzji, organ Inspekcji.

2. Organ Inspekcji stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1–3, art. 104 ust. 1 i art. 105, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 94 ust. 1 i art. 95 ust. 1, lub ustaleń kontroli.

3. Organ Inspekcji stwierdza naruszenie, o którym mowa w art. 105 ust. 3, na podstawie informacji przekazanej przez Krajowy ośrodek.

4. Organ Inspekcji przesyła Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, a w przypadku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Art. 107. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1–3, art. 104 ust. 1 i art. 105, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy organu Inspekcji, który nałożył administracyjną karę pieniężną. Wpływy z administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 108. 1. Do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1–3, art. 104 ust. 1 i art. 105, stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

2. Uprawnienia organu podatkowego przysługują organowi Inspekcji, zgodnie z art. 5 ust. 1, w sprawach, o których mowa w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1–3, art. 104 ust. 1 i art. 105.

3. Egzekucja administracyjnych kar pieniężnych wynikających z decyzji, o których mowa w art. 106 ust. 1, następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 109. 1. W terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna, organ Inspekcji przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o operatorach statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku:

- 1) sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia, zgodnie z art. 74 i art. 75 ust. 1, planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 76 ust. 2;
- 2) rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 92.

2. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, oraz stwierdzeniu, że operator statku powietrznego:

- 1) pomimo nałożenia kary, o której mowa w art. 103 ust. 1 lub 2, nie dopełnił obowiązku sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia, zgodnie z art. 74 i art. 75 ust. 1, planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 76 ust. 2,
- 2) pomimo nałożenia kary, o której mowa w art. 104 ust. 1, nie dopełnił obowiązku rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 92

– zawiadamia operatora statku powietrznego o wszczęciu postępowania w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia przez tego operatora operacji lotniczych.

3. Operator statku powietrznego, po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, może złożyć wyjaśnienia ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia.

4. Minister właściwy do spraw środowiska, po powiadomieniu Rady Ministrów, przesyła do Komisji Europejskiej wniosek o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

- 1) dowody potwierdzające naruszenie przez operatora statku powietrznego obowiązku sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 76 ust. 2, oraz obowiązku dokonania w wymaganym terminie rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 92;

- 2) informację o podjętych środkach mających na celu wykonanie obowiązków, o których mowa w pkt 1;
- 3) uzasadnienie celowości nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych;
- 4) propozycje dotyczące czasowego i terytorialnego zakresu obowiązywania zakazu prowadzenia operacji lotniczych oraz dodatkowych warunków lub obowiązków, jakie powinny zostać nałożone na operatora statku powietrznego.

6. Postępowanie w sprawie nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych jest prowadzone zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 16 ust. 12 dyrektywy 2003/87/WE.

Rozdział 15

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 110–123. (pominięte)

Rozdział 16

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 124. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) rachunki posiadania operatora, rachunki posiadania operatora statku powietrznego, osobiste rachunki posiadania i krajowy rachunek posiadania, o których mowa w art. 8 ustawy wymienionej w art. 151, stają się odpowiednio rachunkami posiadania operatora, rachunkami posiadania operatora statków powietrznych, osobistymi rachunkami posiadania oraz krajowym rachunkiem posiadania w rejestrze Unii w rozumieniu niniejszej ustawy;
- 2) uprawnienia do emisji przyznane na podstawie ustawy wymienionej w art. 151, stają się uprawnieniami do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy, z tym że uprawnienia do emisji przyznane instalacji stają się uprawnieniami do emisji ogólnych, a uprawnienia przyznane operatorom statków powietrznych stają się uprawnieniami do emisji lotniczych;
- 3) uprawnienia do emisji powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na skutek wymiany, o której mowa w art. 60 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 389/2013, stają się uprawnieniami do emisji lotniczych albo uprawnieniami do emisji ogólnych w rozumieniu art. 3 pkt 7 i 8 tego rozporządzenia;
- 4) zezwolenia wydane na podstawie art. 33 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. poz. 2784, z 2008 r. poz. 1227 oraz z 2009 r. poz. 1664) i art. 40 ustawy wymienionej w art. 151, stają się zezwoleniami w rozumieniu niniejszej ustawy;
- 5) decyzje zatwierdzające plany monitorowania wielkości emisji oraz plany monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o których mowa w art. 53 ustawy wymienionej w art. 151, stają się decyzjami zatwierdzającymi plany monitorowania, o których mowa w art. 74;
- 6) decyzje w sprawie zatwierdzenia raportów z udoskonalenia metodyki monitorowania, wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia w celu wykonania art. 69 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, stają się decyzjami zatwierdzającymi, o których mowa w art. 79 ust. 2.

2. Jednostki Kioto i uprawnienia do emisji, które były utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnien do emisji, na podstawie dotychczasowych przepisów są utrzymywane w rejestrze Unii.

Art. 125. 1. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o wydanie zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych z instalacji na podstawie art. 51, zwanego dalej „nowym zezwoleniem”, z uwzględnieniem art. 127.

2. Zezwolenie wydane na podstawie art. 33 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji i art. 40 ustawy wymienionej w art. 151, wygasa z dniem, w którym nowe zezwolenie stało się ostateczne.

3. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia wydanego na podstawie art. 33 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji lub art. 40 ustawy wymienionej w art. 151, jeżeli prowadzący instalację nie wystąpi z wnioskiem o wydanie nowego zezwolenia w terminie, o którym mowa w ust. 1.

Art. 126. 1. Prowadzący instalację, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy posiada plany monitorowania wielkości emisji zatwierdzone decyzją inną niż zezwolenie wydane na podstawie art. 40 ustawy wymienionej w art. 151, monitoruje wielkość emisji z instalacji zgodnie z tym planem, jednak nie dłużej niż do dnia, w którym nowe zezwolenie stało się ostateczne.

2. Decyzja zatwierdzająca plan monitorowania, o którym mowa w ust. 1, wygasa z dniem, w którym nowe zezwolenie stało się ostateczne, albo z dniem, w którym decyzja stwierdzająca wygaśnięcie, o której mowa w art. 125 ust. 3, stała się ostateczna.

Art. 127. 1. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, któremu wydano zezwolenie na podstawie art. 50 ustawy wymienionej w art. 151, w terminie 3 miesięcy przed dniem oddania do eksploatacji instalacji, występuje z wnioskiem o wydanie nowego zezwolenia.

2. Obowiązek monitorowania i rozliczania wielkości emisji z instalacji, o której mowa w ust. 1, powstaje z dniem oddania jej do eksploatacji.

Art. 128. 1. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Krajowy ośrodek zamyka osobiste rachunki posiadania lub rachunki obrotowe w rejestrze Unii, prowadzone dla posiadaczy, którzy nie spełniają warunku, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lub 3.

2. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, posiadacz rachunku przedłoży Krajowemu ośrodkowi dokument potwierdzający spełnienie warunku, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lub 3, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

Art. 129. 1. Wnioski o przydział uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy 2013–2020 złożone przez prowadzącego instalację przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się wnioskami, o których mowa w art. 20 ust. 1.

2. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji określona we wnioskach, o których mowa w ust. 1, zaakceptowana przez Komisję Europejską staje się wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 130. Projekt wykazu instalacji objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 151, przekazany Komisji Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się wykazem, o którym mowa w art. 23 ust. 5.

Art. 131. 1. Postępowania w sprawie wniosków o przydział uprawnień do emisji z rezerwy na okres rozliczeniowy 2008–2012 wszczęte na podstawie ustawy wymienionej w art. 151 i niezakończone ostateczną decyzją, umarza się.

2. Wnioski o przydział uprawnień do emisji z rezerwy na okres rozliczeniowy 2013–2020, złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się wnioskami, o których mowa w art. 68 ust. 1.

Art. 132. 1. W terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzący instalację przedkłada Krajowemu ośrodkowi informację, o której mowa w art. 64 ust. 1, za rok 2012, 2013 i 2014.

2. Jeżeli prowadzący instalację przekazał Krajowemu ośrodkowi informację, o której mowa w ust. 1, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, uznaje się, że obowiązek określony w tym przepisie został spełniony.

3. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje o prowadzących instalacje, którzy w terminie nie dopełnili obowiązku, o którym mowa w ust. 1, oraz informację o prowadzących instalacje, w których nastąpiło całkowite lub częściowe zaprzestanie działalności w rozumieniu niniejszej ustawy.

4. Uprawnienia do emisji wydane na rachunki posiadania operatora w rejestrze Unii prowadzone dla prowadzących instalacje, którzy nie złożyli informacji, zgodnie z ust. 1, podlegają zwrotowi.

5. Uprawnienia do emisji wydane na rachunki posiadania operatora w rejestrze Unii prowadzone dla prowadzących instalacje, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej w rozumieniu niniejszej ustawy w liczbie większej niż wynikająca z dostosowania do poziomu tego zmniejszenia, podlegają zwrotowi.

Art. 133. 1. W przypadku gdy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych wydane prowadzącemu instalację na podstawie przepisów dotychczasowych wygasło na skutek upływu terminu, na jaki zostało wydane, albo
 - 2) wydano decyzję ostateczną stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych
- uprawnienia do emisji wydane na rachunki posiadania operatora w rejestrze Unii po roku, w którym zezwolenie wygasło, a przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podlegają zwrotowi.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzący instalację wystąpi z wnioskiem o wydanie nowego zezwolenia i takie zezwolenie uzyska.

3. Do prowadzących instalacje, którzy uzyskują zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się art. 125 ust. 1.

Art. 134. 1. W sprawach, o których mowa w art. 132 ust. 4 i 5 i art. 133 ust. 1, Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem o zwrot liczby wydanych uprawnień do emisji do prowadzącego instalację. Prowadzący instalację zwraca wydane uprawnienia do emisji w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

2. Jeżeli prowadzący instalację nie zwróci wydanych uprawnień do emisji w terminie, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o prowadzącym instalację, który nie dopełnił obowiązku zwrotu.

3. Informacja, o której mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację, zamieszkania albo siedziby;
- 2) liczbę uprawnień do emisji podlegających zwrotowi.

4. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji określając kwotę podlegającą zwrotowi.

5. Przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi przyjmuje się jednostkową cenę uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdach ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania decyzji w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

6. Do kwoty, o której mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

7. Do obowiązku zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 4, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

8. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 135. 1. W terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Krajowy ośrodek dokonuje analizy informacji, o których mowa w art. 132 ust. 1, pod kątem ich zgodności z danymi na temat wielkości emisji z instalacji zawartymi w raporcie na temat wielkości emisji złożonym za rok, którego dotyczy informacja.

2. W przypadku gdy z analizy, o której mowa w ust. 1, wynikają rozbieżności między informacją o wielkości emisji z instalacji a danymi o poziomie działalności, zawartymi w informacji, o której mowa w art. 132 ust. 1, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację o przekazanie wyjaśnień.

3. Jeżeli z wyjaśnień prowadzącego instalację wynika, że informacja, o której mowa w art. 132 ust. 1, zawiera błędne lub nieprawdziwe informacje, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach.

4. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska występuje na piśmie do prowadzącego instalację o wprowadzenie zmian w informacji, o której mowa w art. 132 ust. 1, wskazując błędy i uchybienia wymagające zmiany.

5. Prowadzący instalację wprowadza zmiany, o których mowa w ust. 4, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

6. Jeżeli ze zmienionej informacji wynika potrzeba dostosowania całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w art. 25 ust. 2 i 3 lub art. 26 ust. 4, Krajowy ośrodek oblicza dostosowaną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji. Przepisy art. 73 ust. 1–8 stosuje się odpowiednio.

7. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach i dostosowanej całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji.

8. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję określającą dostosowaną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielonej danej instalacji.

9. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie większej niż określona w decyzji, o której mowa w ust. 8, podlegają zwrotowi. Przepisy art. 18 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.

10. W przypadku gdy prowadzący instalację nie wprowadzi zmian, o których mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o zawieszeniu wydania uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na kolejny rok okresu rozliczeniowego. Przepisy art. 65 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

11. Decyzję, o której mowa w ust. 10, uchyla się, jeżeli prowadzący instalację wprowadzi zmiany, o których mowa w ust. 4.

Art. 136. 1. Dla zadań inwestycyjnych zrealizowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy albo realizowanych w dniu jej wejścia w życie, albo rozpoczynanych w ciągu 3 miesięcy od tego dnia, podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 4, składa do ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o zatwierdzenie wskaźnika lub wskaźników zgodności w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dla zadań inwestycyjnych zrealizowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 4, przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska poświadczenie osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o zatwierdzeniu wskaźnika lub wskaźników zgodności stała się ostateczna. Poświadczenia osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności nie składa się, jeżeli poświadczenie to sporządza minister właściwy do spraw środowiska.

3. Do poświadczenia osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności, o którym mowa w ust. 2, przepisy art. 32 ust. 10–13 stosuje się.

4. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przechowuje dokumentację związaną z realizacją tego zadania przez okres 10 lat od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii oraz udostępnia tę dokumentację na wezwanie ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 137. 1. Pierwszym okresem sprawozdawczym, o którym mowa w art. 34 ust. 14, jest okres od dnia 25 czerwca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. Drugim okresem sprawozdawczym, o którym mowa w art. 34 ust. 14, jest okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.

2. Przepisy rozdziału 6 stosuje się do zadań inwestycyjnych realizowanych w okresie sprawozdawczym rozpoczynającym się od dnia 1 lipca 2014 r.

Art. 138. 1. Zweryfikowane sprawozdania rzeczowo-finansowe za okresy sprawozdawcze, o których mowa w art. 137, złożone przez podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uznaje się za sprawozdania rzeczowo-finansowe w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Do uprawnień do emisji wydanych prowadzącemu instalację wytwarzającą energię elektryczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawie wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji (Dz. U. poz. 472 oraz z 2015 r. poz. 555) stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 139. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra liczbę uprawnień do emisji lotniczych, o którą zostanie zmniejszona pula uprawnień do emisji przeznaczona do sprzedaży w drodze aukcji zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 377/2013/UE z dnia 24 kwietnia 2013 r. wprowadzającą tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1).

Art. 140. 1. Całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznaną operatorom statków powietrznych na okres rozliczeniowy rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2013 r. i liczbę uprawnień do emisji przyznaną na każdy rok tego okresu zawiera informacja, o której mowa w art. 24 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 151, ogłoszona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Całkowita liczba uprawnień do emisji przyznaną operatorom statków powietrznych oraz liczba uprawnień do emisji przyznaną operatorom statków powietrznych na każdy rok okresu rozliczeniowego, o których mowa w ust. 1, podlega zmniejszeniu proporcjonalnie do ograniczenia obowiązku rozliczenia emisji z operacji lotniczych, o których mowa w art. 141 ust. 1, wynikającego z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 421/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, w celu wprowadzenia w życie do 2020 r. porozumienia międzynarodowego w sprawie stosowania jednego międzynarodowego środka rynkowego do emisji z międzynarodowego lotnictwa (Dz. Urz. UE L 129 z 30.04.2014, str. 1).

3. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informacje o zmniejszonych liczbach uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 2.

Art. 141. 1. Przepisów rozdziału 12 nie stosuje się do monitorowania emisji z operacji lotniczych:

- 1) rozpoczynających się lub kończących na lotniskach znajdujących się na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego wykonywanych do i z państw spoza tego obszaru,
- 2) wykonywanych między lotniskiem znajdującym się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej a lotniskiem znajdującym się w innym regionie Europejskiego Obszaru Gospodarczego

– wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.

2. Raport na temat wielkości emisji pochodzących z operacji lotniczych wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2013 r. pomiędzy lotniskami znajdującymi się na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego złożony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uważa się za raport w rozumieniu art. 80 ust. 3.

3. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. przepisów ustawy nie stosuje się do operatorów statków powietrznych wykonujących niezarobkowe przewozy lotnicze, których całkowita roczna emisja CO₂ z operacji lotniczych wynosi mniej niż 1000 Mg.

Art. 142. Wykonywanie czynności weryfikacji przez jednostki uprawnione w rozumieniu przepisów ustawy wymienionej w art. 151 wymaga uzyskania akredytacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

Art. 143. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy posiadacz rachunku w rejestrze Unii jest obowiązany wnieść opłatę roczną w wysokości i na zasadach określonych w art. 13, chyba że opłata ta została już wniesiona.

2. Przepis art. 14 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 144. 1. W terminie do dnia 30 kwietnia 2016 r. prowadzący instalację lub operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w rejestrze Unii, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej istniejącej na tym rachunku zaległości w zakresie rozliczenia emisji z lat poprzednich.

2. Zaległość, o której mowa w ust. 1, stanowi różnicę pomiędzy sumą, umorzonych na rachunku posiadania operatora albo rachunku posiadania operatora statku powietrznego w rejestrze Unii, uprawnień do emisji a sumą wprowadzonych do rejestru Unii zatwierdzonych wielkości emisji z danej instalacji albo operacji lotniczych.

Art. 145. Przychody, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 115 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz wpływy z opłat, o których mowa w art. 25 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, należnych przed dniem wejścia w życie ustawy wymienionej w art. 151, są uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 8 ustawy zmienianej w art. 115, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 146. 1. Do opłat należnych na podstawie:

- 1) art. 25 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji,
- 2) art. 27 ustawy wymienionej w art. 151

– stosuje się przepisy obowiązujące w czasie, w którym powstał obowiązek ich uiszczenia.

2. Do opłaty, o której mowa w art. 27 ustawy wymienionej w art. 151, należnej za 2013 rok, stosuje się przepisy tej ustawy, z tym że podstawą obliczenia wysokości należnej opłaty, jest liczba uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii.

3. Jeżeli opłata, o której mowa w ust. 2, wniesiona przez prowadzącego instalację przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy jest wyższa niż opłata, której podstawą obliczenia jest liczba uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii, to różnica ta stanowi nadpłatę. Do nadpłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 147. 1. Do postępowań w sprawie nałożenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 70–72 ustawy wymienionej w art. 151, wszczętych i niezakończonych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do przekazywania wpływów z tytułu tych kar po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a także do informacji o karach nałożonych w roku 2015 stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia operacji lotniczych przez operatora statków powietrznych wszczętych i niezakończonych na podstawie art. 77 ustawy wymienionej w art. 151, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 148. Spółki prowadzące rynek regulowany oraz firmy inwestycyjne opracują i wdrożą procedurę przeciwdziałania i ujawniania przypadków manipulacji w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 149. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 110 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 120 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 120 w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 123 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151, w sprawie wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 29 ust. 1 niniejszej ustawy, nie dłużej niż przez 60 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151.

5. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151, w sprawie wykazu instalacji innych niż wytwarzające energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 niniejszej ustawy, nie dłużej niż przez 60 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 151.

Art. 150. 1. W latach 2015–2024 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi – 269 614 955 zł, w tym w:

- 1) 2015 r. – 18 751 140 zł;
- 2) 2016 r. – 25 786 034 zł;
- 3) 2017 r. – 29 509 578 zł;
- 4) 2018 r. – 25 028 884 zł;
- 5) 2019 r. – 35 267 728 zł;
- 6) 2020 r. – 35 544 890 zł;
- 7) 2021 r. – 32 037 469 zł;
- 8) 2022 r. – 22 037 469 zł;
- 9) 2023 r. – 22 566 368 zł;
- 10) 2024 r. – 23 085 395 zł.

2. Minister właściwy do spraw środowiska monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 oraz w przypadku gdy część planowanych wydatków, o których mowa w ust. 1, przypadająca proporcjonalnie na okres od początku roku kalendarzowego do końca danego kwartału, została przekroczona:

- 1) po pierwszym kwartale – co najmniej o 15%,
- 2) po dwóch kwartałach – co najmniej o 10%,
- 3) po trzech kwartałach – co najmniej o 5%

– minister właściwy do spraw środowiska stosuje mechanizm korygujący polegający na wstrzymaniu wydatków.

Art. 151. Traci moc ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. 695 oraz z 2013 r. poz. 1238).

Art. 152. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia⁸⁾.

⁸⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 25 sierpnia 2015 r.

Załączniki do ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r.

Załącznik nr 1

**RODZAJE DZIAŁAŃ PROWADZONYCH W INSTALACJACH WRAZ Z WARTOŚCIAMI PROGOWYMI
ODNIESIONYMI DO ZDOLNOŚCI PRODUKCYJNYCH TYCH INSTALACJI I GAZY CIEPLARNIANE
PRZYPORZĄDKOWANE DANEMU DZIAŁANIU**

Lp.	Rodzaje działań	Gazy cieplarniane	
1	Spalanie paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW ¹⁾	CO ₂	
2	Rafinowanie olejów mineralnych	CO ₂	
3	Produkcja koksu	CO ₂	
4	Prażenie lub spiekanie rud metalu, w tym rudy siarczkowej	CO ₂	
5	Produkcja surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 Mg na godzinę ²⁾	CO ₂	
6	Produkcja lub obróbka metali żelaznych (w tym stopów żelaznych), w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW ³⁾	CO ₂	
7	Produkcja pierwotnego aluminium	CO ₂	PFCs
8	Produkcja wtórnego aluminium, w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	CO ₂	
9	Produkcja lub obróbka metali nieżelaznych, w tym produkcja stopów, rafinacja, odlewnictwo itp., w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej (w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące) przekraczającej 20 MW	CO ₂	
10	Produkcja klinkieru cementowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej przekraczającej 500 Mg dziennie lub innych piecach o zdolności produkcyjnej powyżej 50 Mg na dobę	CO ₂	
11	Produkcja wapna lub kalcynacja dolomitu lub magnezytu w piecach obrotowych lub innych piecach o zdolności produkcyjnej przekraczającej 50 Mg na dobę	CO ₂	
12	Osuszanie lub kalcynacja gipsu lub produkcja płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych, jeżeli wykorzystywane są instalacje spalania o łącznej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	CO ₂	
13	Wytwarzanie szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przetopu przekraczającą 20 Mg na dobę	CO ₂	
14	Produkcja wyrobów ceramicznych przez wypalanie, o wydajności powyżej 75 Mg na dobę ⁴⁾	CO ₂	
15	Wytwarzanie materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużlu przy użyciu zdolności produkcyjnej przekraczającej 20 Mg na dobę	CO ₂	
16	Produkcja pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych	CO ₂	
17	Produkcja papieru lub tektury o wydajności przekraczającej 20 Mg na dobę	CO ₂	
18	Produkcja sadzy, w tym karbonizacja substancji organicznych, takich jak oleje mineralne, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, jeżeli wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	CO ₂	
19	Produkcja kwasu azotowego	CO ₂	N ₂ O
20	Produkcja kwasu adypinowego	CO ₂	N ₂ O
21	Produkcja kwasu glioksalowego i glioksyłowego	CO ₂	N ₂ O
22	Produkcja amoniaku	CO ₂	
23	Produkcja chemikaliów organicznych luzem poprzez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo poprzez podobne procesy, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 100 Mg na dobę	CO ₂	
24	Produkcja wodoru (H ₂) i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 25 Mg na dobę	CO ₂	
25	Produkcja węglanu sodu (Na ₂ CO ₃) oraz wodorowęglanu sodu (NaHCO ₃)	CO ₂	
26	Wychwytywanie dwutlenku węgla z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji, w celu jego przesyłania i podziemnego składowania w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2015 r. poz. 196)	CO ₂	

27	Przesyłanie dwutlenku węgla przeznaczonego do podziemnego składowania w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze z wykorzystaniem sieci transportowej dwutlenku węgla	CO ₂	
28	Podziemne składowanie dwutlenku węgla w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze	CO ₂	

Objaśnienia:

- 1) Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.
- 2) Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 3) Produkcja lub obróbka metali żelaznych obejmuje w szczególności walcownie, piece do ponownego podgrzewania, piece do wyzarzania, kuźnie, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania i wytrawiania metali.
- 4) Produkcja wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania obejmuje w szczególności produkcję dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany.

1. Przy określaniu wartości progowych odnoszących się do zdolności produkcyjnej instalacji, bierze się pod uwagę parametry tego samego rodzaju charakteryzujące skalę działań prowadzonych w instalacji, to jest moc cieplną instalacji lub zdolność produkcyjną instalacji. Jeżeli w instalacji prowadzone jest więcej niż jedno działanie tego samego rodzaju parametry odnoszące się do tych działań sumuje się, chyba że z przyczyn formalnych lub technicznych jest ograniczona możliwość działania wszystkich instalacji jednocześnie.

2. Przez zdolność produkcyjną instalacji rozumie się maksymalną ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.

3. W przypadku włączania instalacji do systemu na podstawie wartości progowej odniesionej do nominalnej mocy cieplnej uwzględnia się sumę nominalnej mocy cieplnej wszystkich stacjonarnych urządzeń technicznych, w których zachodzi spalanie, obejmujących w szczególności: wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, podgrzewaczy, pieców, w tym pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, suszarnie, silniki, ogniwa paliwowe, pochodnie gazowe. Przy obliczeniach nominalnej mocy cieplnej nie uwzględnia się stacjonarnych urządzeń technicznych o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW oraz stacjonarnych urządzeń technicznych wykorzystujących wyłącznie biomasę, przez które rozumie się stacjonarne urządzenie techniczne wykorzystujące paliwa kopalne wyłącznie podczas rozruchu lub wyłączeń.

4. Przez nominalną moc cieplną instalacji rozumie się ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.

5. W przypadku instalacji służącej do działań, dla których wartość progowa nie została określona przy pomocy nominalnej mocy cieplnej, o włączeniu tej instalacji do systemu decyduje wartość progowa odniesiona do zdolności produkcyjnej instalacji.

6. W przypadku przekroczenia wartości progowej nominalnej mocy cieplnej lub zdolności produkcyjnej jakiegokolwiek rodzaju instalacji, wszystkie stacjonarne urządzenia techniczne, w których dochodzi do spalania innego niż spalanie odpadów niebezpiecznych lub komunalnych, muszą być objęte zezwoleniem na emisję gazów cieplarnianych z instalacji.

Załącznik nr 2

WSKAŹNIKI ZGODNOŚCI, SŁUŻĄCE WYKAZANIU, ŻE ZADANIA INWESTYCYJNE SĄ REALIZOWANE ZGODNIE Z ZASADAMI OKREŚLONYMI W KOMUNIKACIE KOMISJI NR 2011/C99/03

1. Wskaźniki zgodności dla zadań inwestycyjnych związanych z modernizacją istniejących instalacji wytwarzających energię elektryczną w tym związanych z modernizacją pojedynczych urządzeń (m.in. kotłów, turbin, generatorów, silników, agregatów, wymienników ciepła, transformatorów) lub wymianą tych urządzeń:

- 1) rodzaj zastosowanego paliwa podstawowego (węgiel kamienny, węgiel brunatny, gaz ziemny systemowy, gaz ziemny ze złóż lokalnych, olej ciężki, olej lekki, biomasa, metan z odmetanowienia kopalń); w przypadku współspalania: rodzaj zastosowanego paliwa współspalania oraz średni udział współspalania [%] oraz
- 2) redukcja emisyjności w wyniku realizacji zadania inwestycyjnego [$\text{Mg CO}_2/\text{MWh}$].

2. Wskaźniki zgodności dla zadań inwestycyjnych związanych z budową nowych instalacji wytwarzających energię elektryczną:

- 1) rodzaj zastosowanego paliwa podstawowego (węgiel kamienny, węgiel brunatny, gaz ziemny systemowy, gaz ziemny ze złóż lokalnych, olej ciężki, olej lekki, biomasa, metan z odmetanowienia kopalń), w przypadku współspalania: rodzaj zastosowanego paliwa współspalania oraz średni udział współspalania [%] oraz
- 2) moc osiągalna [MWe], oraz
- 3) emisyjność w wyniku realizacji zadania inwestycyjnego [$\text{Mg CO}_2/\text{MWh}$].

3. Wskaźniki zgodności dla zadań inwestycyjnych w zakresie sieci przesyłowych i dystrybucyjnych elektroenergetycznych:

- 1) długość powstałych bądź zmodernizowanych linii (z uwzględnieniem podziału na sieci NN, SN, WN i nn) [km] lub
- 2) liczba odcinków powstałych bądź zmodernizowanych linii (z uwzględnieniem podziału na sieci NN, SN, WN i nn) [szt.], lub
- 3) liczba nowych lub zmodernizowanych stacji elektroenergetycznych [szt.], lub
- 4) liczba nowych lub zmodernizowanych pojedynczych elementów wyposażenia stacji elektroenergetycznych (np. jednostek transformatorowych, pól liniowych) [szt.], lub
- 5) redukcja strat w przesyśle albo dystrybucji [%], lub
- 6) redukcja strat transformatorów [%], lub
- 7) wzrost przepustowości istniejących linii [%].

4. Wskaźniki zgodności dla zadań w zakresie sieci przesyłowej gazowej: wzrost przepustowości technicznej sieci przesyłowej gazowej.

5. Wskaźniki zgodności dla zadań w zakresie sieci ciepłowniczych:

- 1) redukcja strat ciepła [%] lub
- 2) ilość energii elektrycznej z kogeneracji wprowadzona do sieci elektroenergetycznej [MWh/rok], lub
- 3) ilość energii cieplnej z kogeneracji wprowadzona do sieci ciepłowniczej [GJ/rok].

6. Emisyjność jest rozumiana jako wielkość emisji dwutlenku węgla w danym roku z instalacji wytwarzającej energię elektryczną odniesiona do wielkości produkcji energii elektrycznej w danym roku w tej instalacji wyrażonej w MWh .

7. W celu wykazania dotrzymania zatwierdzonych wskaźników zgodności określonych jako redukcja lub wzrost danego parametru porównywana jest wartość parametru przed przystąpieniem do realizacji zadania inwestycyjnego z wartością parametru po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego lub zakończeniu wyszczególnionego w harmonogramie rzeczowym etapu zadania inwestycyjnego w przypadku wystąpienia opóźnień związanych z realizacją zadania inwestycyjnego.